

အဝယ်နှင့်အရော်

မနွေးဝယ်သည် သင်္ဘောသုံးဆယ့်လျက် မိလ္လာခန်းကြီးကို စီးမိလျက်သားဖြစ်နေလေ၏။ သင်္ဘောဦးခန်းထဲ၌ မိလ္လာနံ့သည် လှိုက်နံ့နေသည်။ စူးစူးဝါးဝါးထောင်းကနဲရလိုက်သော မစင်နံ့ကြောင့် အော်ဂလီဆန်သွားလေသည်။ သင်္ဘောဦးခန်းထဲ၌ ခရီးသည် မည်သူမျှမရှိကြ။ ချေးလက်လေးသစ်တက်နေသော စားပွဲခုံရှည် အဟောင်းတလုံးနှင့် တောင်တလုံးမြောက်တလုံးရှိနေသော သစ်သားကုလားထိုင်ဟောင်း သုံးလေးလုံးကို တွေ့ရသည်။

ဦးခန်းထဲရှိ အိမ်သာခန်းမှာ ပွင့်နေသည်။ အခန်းထဲ၌ မမြင်ဝံ့ မရှုဝံ့အောင် ဂျိုးကပ်လျက် မဲကျပေညစ်နေသော နောက်ဖေးအိုးကြီးမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိပင်။ အိုးထဲ၌ရှိသော မစင်တို့သည် အလုံးအရင်းနှင့်ပိတ်ဆို့နေကာ ကြမ်းပေါ်၌လည်း ဖိတ်စင်အိုင်စီးလျက်ရှိကြသည်။

ခရီးသည်များမျက်နှာသစ်ရန် ထားသောကြွေခွက်သည် မိလ္လာအိုးကြီးနှင့်မခြား ဝါကျင့်လျက် အသွင်ရော အဆင်းရော နင်လားငါလား ဖြစ်နေလေ၏။ နောက်ဖေးအိုးကြီးပြည်လျှံနေလျှင် ထိုခွက်ထဲတွင် အသုံးပြုသွားလည်း ခွက်မှားခံနိုင်သော အသွင်အပြင်ရှိသည်။

နောက်ကျိသောမြစ်ရေများသည် မျက်နှာသစ်ခွက် ဘုံဘိုင်နှုတ်သီးခေါင်းမှ တစက်စက်ထွက်ကျနေသည်။ ခွက်ထဲ၌ ထမင်းစေ့၊ ဆေးပြင်းလိပ်တို့၊ သံပုရာခွံများနှင့် အခြားမသတိစရာများပါ ရောထွေးလျက် ပိတ်ဆို့ ပုတ်ဟောင်နေပေသည်။

မနွေးဝယ်သည် နှာခေါင်းကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ဖိလျက် နောက်ဖေးခန်းတံခါးကို တအားဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ သင်္ဘောဦး မှ ပိတ်ထားသောမှန်တံခါးကိုဆွဲချသည်။ ကုလားထိုင်ကို လေတင်၌ ရွှေ့ဆွဲထိုင်လိုက်တော့မှ အနံ့နည်းနည်းသက်သာသွားလေသည်။

နေ့ချင်းပြန်သင်္ဘောဖြစ်၍ ကုန်တင်ကုန်ချများသဖြင့် သင်္ဘောထွက်ရန် အချိန်အတော်စောင့်ရအုံးမည်။

ဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောကပ်ကပ်ချင်း လုတက်ကြသောခရီးသည်တို့သည်၊ဆင်းသွားသောခရီးသည်များစွန့်ပစ်သွားသည့် အမှိုက်ထဲ ဖုတ်ထဲ၌ပင် တိုးဝှေ့၍ ခင်းကျင်းထိုင်ကြရလေသည်။ သင်္ဘောပေါ်၌ အမှိုက်တသောသော၊ ဖုတ်တသောသော ရှိသည့် အတွက် စိတ်မသန့်ခြင်း၊ မျက်စေ့ရှုပ်ခြင်းမရှိကြ။ ညစ်ပတ်ခြင်းတွင် အရေထူကာ အစွမ်းကုန်ကျင့်သားရနေကြပေပြီ။

“သောကြာစာစောင်ပါတယ်၊ ဒီလ ရှုမဝ၊ သွေးသောက်”

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များပိုက်လျက် အခန်းထဲဝင်လာသောသူငယ်သည် ပြင်းပြစွာ လှိုက်နံ့နေသော မိလ္လာနံ့ကြောင့် ဆုံးအောင် မဆက်နိုင်ရှာ၊ ပါးစပ်ပိတ်သွားလေ၏။

“နံ့လိုက်တာဗျာ....”

အခန်းထဲသို့ နှာခေါင်းပိတ်ဝင်လာခဲ့ကာ၊ မနွေးဝယ်နားသို့ရောက်မှ သက်ပြင်းထုတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီသင်္ဘောမှာ ဂျာနူးမပါဘူးလားကွယ်”

“ဂျာနူးရှိတာပေါ့ဗျ၊ အခုသင်္ဘောလိုက်တဲ့ဂျာနူးက ဗမာ၊ လက်ပတ်နာရီနဲ့ ဥဿဖယားလက်စွပ်နဲ့စမတ်သိပ်ကျတာ၊ အိမ်သာဆေးကြောတဲ့အလုပ်ကို သူဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ၊ ဒီအလုပ်ကို လခသာနာမည်ခံယူတာ....သင်္ဘောပေါ်တံမြက်စည်းလဲ့ပြီး၊ အိမ်သာဆေးကြောတဲ့အလုပ်ဟာ သူ့အလုပ်မဟုတ်ဘူးဗျ၊ လခယူဘို့သာ သူ့အလုပ်”

သူငယ်သည် သူပိုက်လာသောစာအုပ်များကို စားပွဲခုံပေါ်၌ချကာ၊ အနံ့ထွက်နေသောအိမ်သာခန်းကိုကျောခိုင်းလျက်၊ စွတ်တိုက်နေသောလေကို မျက်နှာမူ၍ ပြောပြနေသည်။

“ဒီသင်္ဘောများ နိုင်ငံခြားသားတွေသာတက်စီးရင် တို့ဗမာကို ဘယ်လောက်များ အထင်သေးလိုက်မလဲကွယ်၊ ရွံစရာကြီး....”

မနွေးဝယ်သည်ပြောပြီးနုလုံးနာနာဖြင့် မျက်နှာကို မဲ့ရှုံ့ထားလေသည်။

“မကြာသေးဘူးဗျ....မျက်နှာဖြူတစ်ယောက် ဝန်စည်စလှယ်တွေနဲ့ သင်္ဘောပေါ်တက်လာတယ်၊ အခန်းထဲရောက်ပြီး ငနဲထိုင်တောင်မထိုင်နိုင်ဘူး၊ နံလွန်းလို့တခါထဲ ဆင်းပြေးတာဘဲ”

သူငယ်သည်ပြောပြီးတံခါးပေါက်မှ ပစ်ကနဲတံတွေးထွေးလိုက်သည်။ မနွေးဝယ်မှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ဧရာဝတီမီးသင်္ဘောနှင့် ပြည်တော်သာခေတ် ဧရာဝတီမီးသင်္ဘောကို နှိုင်းယှဉ်ကာကြည့်လေသည်။ သန့်ရှင်းခြင်း၊ စည်းကမ်းရှိခြင်းမှာ ခေတ်ချင်းမမှီ၊ အရောင်အဆင်းချင်းလည်းမမှီ။

“ဒို့ခေတ်ဒို့လက်ထက်မှာ မျက်နှာဖြူတွေ အုပ်စိုးသွားတဲ့ ခေတ်ထက်ပိုပြီးသန့်ရှင်းတယ်၊ ပိုစည်းကမ်းရှိတယ်များဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ....” ဟု တွေးတောကြည့်မိသည်။

ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲကြီးကို တွေးတောကြည့်သောစိတ်ကူးယဉ်အတွေးတို့သည် ကြာရှည်အစွဲမထင်။ အလွယ်တကူပျက်ပြယ် သွားလေသည်။

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ပုံပေါ်မှ ကြိုက်ရာစာအုပ်များကို ရွေးချယ်ယူကာ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူငယ်လေးသည် စာအုပ်များကို ယူပိုက်လျက် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ရောက်အောင် အပြေးထွက်ကာ အခန်းတံခါးကို ဂျှိုင်းကနဲမြည်အောင် ဆောင့် ပိတ်သွားလေသည်။

ဘောင်းဘီပြာနှင့် အရပ်ခပ်ရှည်ရှည် သင်္ဘောလိုက်ရဲသားတယောက်သည် အခန်းတံခါးကို လှည့်ဖွင့်ကာ အခန်းထဲသို့ ခပ်တည်တည်ဝင်လာသည်။ မနွေးဝယ်သည်ရဲသားကို တချက်ကြည့်လျက် ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ တံတားနား တွင်ငါးဖမ်းနေသော တံငါသဗ္ဗာန်ကလေးကိုတွေ့ရသည်။ ရဲသားသည်နောက်ဖေးအိမ်သာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်သွားသည်။ သင်္ဘောဦးမှ စွတ်တိုက်နေသောလေကြောင့် မိလ္လာအနံ့အသက်များ အခန်းပြင်ဘက်သို့ လုံးထွက်သွားသည်။ ဦးခန်းနှင့် နီးကပ် သောနေရာ၌ ခရီသည်ဘုန်းကြီတပါးနှင့် လူနှစ်ယောက်သည် ကပျာကယာနှာခေါင်းပိတ်လိုက်ကြလေ၏။

ဘောတံတားပေါ်၌ ကုန်တင်ကုန်ချများ ရှုပ်ရှက်ခတ်နေ၏။

ဧရာမရေခဲတုံးကြီးများသည် တံတားအလည်လောက်ကနေ၍ အရှိန်ဖြင့်ဆိပ်ခံတွဲပေါ်သို့တတုံးပြီးတတုံး လျောဆင်းနေကြ သည်။ ကုန်းပေါ်မှ သင်္ဘောအလုပ်သမားများသည် ရေခဲတုံးကြီးများကို အောက်သို့ရောက်အောင် တွန်းချလိုက်ကြသည်။ တံတားအောက်ခံတွဲအောက်မှ အလုပ်သမားတစ်စုက ဆီးဖမ်းယူကြသည်။ အောက်မရောက်ခင် မဖမ်းမိလိုက်လျှင် အရှိန်ဖြင့်လျော ဆင်းလာသော ရေခဲတုံးကြီးမှာ ဆိပ်ခံတွဲနှင့်ဆောင့်လျက် ထက်ပိုင်းကျိုးသွားကာ လေးစိပ်လေးမွှာ ကွဲစင်ကုန်လေသည်။

တံတာတခုလုံးရွဲစိုနေသည်။ တံတားအဆင်းအတက် သွားသူလာသူတို့သည် လျောဆင်းနေသောရေခဲတုံးကြီးများကို ရှောင်ရှားဘေးကပ်လျက် သွားကြရသည်။

မနွေးဝယ်တံတားပေါ်က ရှုမျှော်ခင်းတခုလုံးကို ငေးမောနေရာမှ အိမ်သာခန်းထဲမှ မထွက်လာသေးသောရဲသားကို သတိရ ကာ နှာခေါင်းယဉ်နေပြီထင်ပါရဲ့ ဟု အံ့သြသွားလေသည်။

သင်္ဘောနှင့်ကပ်လျက် သဗ္ဗာန်ကြီးပေါ်သို့ တခိုင်ပြီးတခိုင်သယ်ချနေသော ငှက်ပျောခိုင်များကား တခိုင်ပေါ်တခိုင်လှဲလျက် သဗ္ဗာန်ပြည့်သည်အထိ မကုန်နိုင်သေးချေ။ သဗ္ဗာန်တစီးပြည့်မောက်သွားလျှင် နောက်တစီးက လာကပ်တင်နေပြန်၏။

မနွေးဝယ်သည်သင်္ဘောထွက်ရန် အချိန်ကြာစွာစောင့်ရသဖြင့် ငြီးငွေ့လာသည်။ နံနက် ၁၁ နာရီလောက်က သင်္ဘောဆိပ် သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ သင်္ဘောမဆိုက်သဖြင့် ၃ နာရီလောက် ထိုင်စောင့်ရသည်။ သင်္ဘောအရောက်နောက်ကျနေရာ အိမ်ပြန်သွား ရန် စိတ်ကူးသေးသည်။

အိမ်ပြန်သွားလျှင် အဖွားကပြန်လွှတ်ချင်မှ လွှတ်မှာ စိုးရသည့်အတွက်ကြောင့် မပြန်ဝံ့ဘဲ တံတား၌ဒုက္ခခံပြီးစောင့်နေရ သည်။ နေ့လည် ၂ နာရီခွဲမှ သင်္ဘောလာကပ်သည်။ အထွက်နောက်ကျသဖြင့် မနွေးဝယ်သွားရမည့်မြို့သို့ ညဉ့်နက်မှ ရောက်ပေ လိမ့်မည်။

မနွေးဝယ်သည်ညဘက်အချိန်မတော်ကြီးသွားဆိုက်မှာစိတ်ပူနေလေသည်။ ကိုယ့်မြို့၊ ကိုယ့်ရွာ ဖြစ်ပေသည့် အချိန်မတော် ကြီးမတက်ဝံ့၊ ရွံ့သည်၊ မြို့ရွာမငြိမ်သက်၍ ရန်ကုန်သို့ပြောင်းရွှေ့နေခဲ့သည်မှာ ၈ နှစ်ခန့်ရှိတော့မည်။ ဒီအတောအတွင်း တခေါက်မှ ပြန်မရောက်ဘဲမြို့နှင့် အဆက်ပြတ်နေသည်။

လူသာမြို့နှင့်အဆက်ပြတ်လျက် လုပ်ငန်းမှာ အဆက်မပြတ်ချေ။ မနွေးဝယ်တို့၏ဆန်စက်မှာ မနွေးဝယ်သွားမည့် မြို့နှင့် ဆယ့်ငါးမိုင်လောက်ဝေးသောနေရာတွင်ရှိလေသည်။ မနွေးဝယ်မှာ ငယ်စဉ်ကပင်မိဘမရှိ၊ အဖွားနှင့်ကြီးပြင်းရသည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ် ၁၀ တန်းအောင်ပြီး အဖွားက ကောလိပ်ကျောင်းသို့ ပို့လိုက်၍ ကောလိပ်တွင်အိုင်အေအထက်တန်းအထိနေခဲ့ပြီး၊ စစ်ဖြစ်ခါနီးအဖွား က စိတ်မချ၍ ကျောင်းထွက်ရကာကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာ ပြန်နေရသည်။

မနွေးဝယ်တို့၏ဆန်စက်တွင် အုပ်စီးနေသောဦးနောင်မှာ ဆန်စက်ကြီးနှင့် ဖွားဘက်ဖြစ်၏။ အဖွားစက်တည်ကတည်းက ဦးနောင်ကိုလုံးလုံးလွှဲအပ်ထားသည်။ ဦးနောင်ပြီးလျှင်ကိစ္စအားလုံးပြီးသည်။ တနှစ်အတွက်စက်ကလည်၍ ရသမျှအခန့် လယ် ထွက်စပါးများကြိတ်သော ဆန်အရောင်းအဝယ်၊ စပါးအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းတခုလုံး ဦးနောင်သဘောအတိုင်း မျက်နှာလွှဲထား လေသည်။

မြို့ရွာမငြိမ်သက်၍ မြေးအဖွားနှစ်ယောက်ရန်ကုန်သို့ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်း၌ တိုက်ခန်းကလေး ငှားနေကြလျက်၊ စက်မှပို့သောငွေဖြင့် မြေးအဖွားနှစ်ယောက် ခပ်ကျစ်ကျစ် သုံးစွဲနေထိုင်ကြသည်။ ဦးနောင်မှာရွာကဆန်စက်မှ မနွေးဝယ်တို့ မြို့ပေါ်ကအိမ်သို့ရွှေ့ပြောင်းနေလျက် ဆန်စက်သို့နေ့စဉ် အလုပ်ဆင်းလေသည်။

မန္တေးဝယ်မှာ အလုပ်အကိုင်မရှိဘဲ တိုက်ခန်းထဲတွင် အချိန်ကုန်နေရခြင်းအတွက် ညည်းငွေလှသည်။ အဖွားက ကျောင်းဆက်နေခွင့်လည်းမပြု အလုပ်လုပ်ရန်လည်းခွင့်မပေး၊ “တို့မြေးအဖွားနှစ်ယောက်ထဲဟာ၊ လောက်ငှသားနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်း....”ဟု ဆိုသဖြင့် အလုပ်အကိုင်မရှိဘဲ၊ အိမ်ထဲ၌ ပိန်လိန်နေရလေသည်။

အဖွား၏ညီမ အမေဖုံသည် မကြာသေးမီက အညာမှရောက်လာသည်။ ရှစ်နှစ်လုံးလုံး တံခါးချက်ချ ပိတ်ထားသော တိုက်ခန်းကလေးထဲမှ မန္တေးဝယ်ကို တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သူကား အမေဖုံဖြစ်လေသည်။

ဆန်စက်မှလစဉ်ပေးပို့နေသော ဦးနောင်၏စာရင်းတွင် အက်စ်အေအမ်ဘီ ဆန်ဝန်ထောက် တရုံးလုံးကို လာဘ်ထိုးရသော စာရင်းများ အမြဲပါတတ်လေသည်။

မန္တေးဝယ်မှာဆန်စက်စာရင်းရှင်းတမ်းကြည့်ပြီး “လွန်လွန်းတယ်”ဟုပြောလျက် မကြေမချမ်းနှင့် စာရင်းလက်ခံပိတ်ရသည်။ ဆန်စက်သို့ကိုယ်တိုင်သွားကာ အုပ်ချုပ်စီမံလုပ်ကိုင်ချင်သည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှအဖွားက ခွင့်မပြုချေ။

အမေဖုံရောက်လာတော့မှ အဖွားကို နဲ့နိုင်သူ ပေါ်လာလေသည်။

“ဒီလောက်လာဘ်ထိုးရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားအမရယ်၊ စာကလေးအမြီးနှုတ်ခေါင်းနှုတ်နဲ့ အမတို့ဟာဘယ်ကျန် ဘယ်ကျန်တော့မလဲ၊ အမတို့မလဲ အကျိုးတွေ၊ အကန်းတွေကျနေတာဘဲ၊ အဲသလိုမျက်နှာလွှဲပြီးပစ်ထားကြ၊ တစ်နေ့ဆန်စက်မှာ ကိုနောင်မရှိရင် ဒီဆန်စက်ကြီးမီးသာ ရှို့ပစ်လိုက်ကြပါတော့....”

အဖွားသည် နားမဝင်မကြားချင်သလို လုပ်နေသည်။ မန္တေးဝယ်သည် အမေဖုံကို နေ့ရှိသ၍ တို့ပေးနေသည်။

“အမေဖုံရယ်....ပညာတွေလည်းသင်ထားတယ်၊ အသံကလဲသုံးဆယ်ကျော်ပါပြီ၊ ခုထက်ထိ ကိုယ်ပစ္စည်းနဲ့ကိုယ် သူများ ရှာကြွေးတာ လက်ဖြန်ယူစားနေရတယ်၊ အဝယ်တော့ အိမ်ထဲမှာချည်းနေရတာ စိတ်ပျက်လှပါပြီ၊ ဆန်ရုံးတရုံးလုံးလာဘ်ထိုးနေရ တဲ့ငွေတွေ နဲသလား အမေရဲ့၊ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျသွားပြီး ကြည့်ရှုလုပ်ရင် အလုပ်လဲနားလည်မယ်၊ အကုန်လဲသက်သာမယ်....၊ အခုဆိုရင် မြို့လည်းအေးချမ်းနေပါပြီ”

အဖွားမှာ ဦးနောင်၏ဖြောင့်မတ်ရိုးသားခြင်းကို စိတ်ခုံးခုံးချ ယုံကြည်ထားသည်။ လာဘ်ထိုးရသည့်ငွေများကို စာရင်းထဲ တွင် လုံးပါလာသည့်အခါ၌၊ “မောင်နောင်ကစေးနည်းသူမို့သာ ဒီလောက်ပေးရတာ ” ဟု အပြစ်မမြင်၊ အပေးရနည်းသည်ဟု ကျေ နပ်နေကျဖြစ်သည်။

အမေဖုံနဲ့ပါများတော့မှ “ အေးဟယ်....လာဘ်ထိုးရတာကလဲ ငွေတောင်မဟုတ်ဘူး၊ ကုတ်အင်္ကျီတောင် ချုပ်ပေးရပါက လား ”ဟု သံသယစကားကလေး ပြောဘော်ရလာလေသည်။

မန္တေးဝယ်သည် အဖွား၏ အရိပ်အကဲကိုစောင့်ကြည့်လျက် ကြည်သာသည့်အခါမျိုး၌ ပြောပြန်လေသည်။

“ အဝယ်ကိုစိတ်ချစမ်းပါအဖွားရဲ့....အလုပ်နားလည်ချင်လို့ အဘဆီမှာသွားသင်ပါရစေ၊ အဘမိန်းမနဲ့မြို့ကအိမ်မှာ နေမှာ ပါ၊ စက်ကိုနေ့တိုင်းမသွားပါဘူး အဖွားရဲ့၊ ဆန်ရုံးနဲ့ဆက်သွယ်တဲ့အလုပ်ကို အဝယ်လုပ်ပါ့မယ်၊ ဟိုမှာ အမြဲနေမှာမှ မဟုတ်တာ၊ သွားလိုက် ပြန်လိုက်ပေါ့၊ အမေဖုံရောက်နေတုန်း သွားပါရစေ....အဖွားရယ် ”

အဖွားသည် မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလေ၏။ တခါနှစ်ခါပြောပြရုံဖြင့်မဖြူ၊ အခါခါပြောကြရသည်။ အစိုးဆန်များ ကြိတ်ပြီး၍ စက်ကစားရင်းလာတိုင်း အမေဖုံက ဘေးတီးပေးရသည်။

အဖွားသည် မန္တေးဝယ်ကိုလွှတ်သင့်မလွှတ်သင့် ချိန်ဆစဉ်းစားလာပေသည်။

မန္တေးဝယ်မှာ အသက် ၃၅ နှစ်ရှိ၍ မငယ်မှန်းလည်းသိသည်။ အလုပ်နားလည်ချင်သည့်အတွက် ပိတ်ပင်ရန်လည်းမသင့်။ မန္တေးဝယ်ကိုလွှတ်ရန် စိတ်မချဖြစ်နေသည့် အချက်မှာ မန္တေးဝယ်သည် စိတ်ထန်လွန်းသည်။ မဟုတ်မခံချင်သော သူ့စိတ်သဘောမျိုးနှင့် ကုန်သည်လုပ်ရန်မကိုက်သောကြောင့် လွှတ်ရန် ဖင့်နှေးနေပြန်သည်။

“ကုန်သည်ဆိုတာမျက်နှာချိုရတယ်တော့၊ လာဘ်မြင်ရတယ်၊ ပါးရည်ရှိရတယ်၊ သူများခြေဖဝါးအောက်ကနိမ့်ချပြီး စကား ပြောရတယ်၊ အဝယ်နဲ့ဖြစ်မထင်ပါဘူး....”

“မီးစင်ကြည့်ကရတာပေါ့အဖွားရဲ့၊ သူများခြေဖဝါးအောက်ကစကားပြောဖို့မလိုပါဘူး၊ သူများခေါင်းပေါ်ကတက်ပြီးလဲ ပြောဖို့မလိုပါဘူး၊ တရားအတိုင်း လမ်းအတိုင်းမှန်မှန်ပေါ့....”

အဖွားမှာ မန္တေးဝယ်၏လေသံကိုမကြိုက်ချေ။ မန္တေးဝယ်သွားရန်တော်တော်နှင့်ခွင့်မလွှတ်သေးဘဲ အင်းမလုပ် အဲမလုပ် ကြာရှည်လုပ်နေလေသည်။

အမေဖုံမှာ မန္တေးဝယ်ပူစာလွန်း၍ အခွင့်ပေါ်တိုင်းလွှတ်ဖို့ချည်း တွန်းပေးနေရသည်။

“ဒီအရွယ်သင်နေဖို့မလိုပါဘူး၊ ပညာတွေသင်ထားတာ ဘယ်မှာအသုံးချမှာလဲ၊

အခုကာလကုန်သည်ပိုင်းမှာမိန်းမတွေဦးစီး လုပ်နေကြတာချည်းဘဲ၊ အမမြေးကို လင်ပေးစားတာလဲ မဟုတ်နဲ့၊ အိမ်ခေါင်းထဲသွတ်ထားပြီး ဘာလုပ်အုန်းမှာလဲ....”

အဖွားသည်ကြာတော့နားပူလာသည်။ ထမင်းကြမ်းယပ်ခပ်စားချင်သည်အထိ အေးအေးနေချင်သူဖြစ်ရာ၊ နားပူခြင်းကိုမခံနိုင်။

“သူကြိုက်တဲ့လင် သူယူပေါ့အေ၊ လင်ယူမှာ မကန့်ကွက်ပါဘူးတော်....”

မနွေးဝယ်သည် ‘ဒါဖြင့်လင်ယူတော့မည်’ဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။ အိမ်ထဲသွတ်ထား၍ လင်ယူမှတ် အပြင်ထွက်ရတော့မည် ဟုအောက်မေ့ရတော့သည်။

အမေဖုံသည် မနွေးဝယ်အား တိတ်တိတ်နေရန် မျက်ရိပ်ပြရသည်။

“လင်တော့ယူ၊ အလုပ်တခုမသင်နဲ့ဆိုတာ မဟုတ်သေးပါဘူးအမရဲ့၊ သူလုပ်ချင်တာ သူသင်ချင်တာ ကျမရှိတုန်း သွားလုပ်ပါစေ၊ သင်ပါစေ၊ ကဲ-ပြောရတာရှည်တယ်၊ ကြာလှတယ်၊ နောက်တပတ်သင်္ဘောနဲ့လိုက်တာသွား၊ ကိုနေနာင့်ဆီကိုလည်း အကြောင်းကြားထားလိုက်ပေါ့....”

အဖွားသည် အလွတ်ချင်လှဘဲ နားပူလွန်း၍ ခွင့်ပြုရတော့သည်။ “ဒီလောက်ဖြစ်လှတာ သွားလေ၊ ပိုဘဲကောင်းလာမလား ပိုဘဲဆိုးလာမလား၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့....”ဟု မြည်တွန်ဆိုပြောလိုက်သည်။

မနွေးဝယ်သည် အမေဖုံ၏ကျေးဇူးကြောင့်အိမ်က ထွက်ခဲ့ရသည်။ စစ်မဖြစ်ခင်ကျောင်းပိတ်အပြန် သင်္ဘောဦးခန်း၌ အမြဲစီးနေကျဖြစ်သည်။ ဦးခန်း၏ သန့်ပြန့်လွတ်လပ်ခြင်းကို နှစ်ခြိုက်သူဖြစ်သည်။ အဖော်မပါတစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ ဦးခန်းလက်မှတ်ယူလိုက်ရာ၊ မိလ္လာခန်းကြီးထဲစီးရန် လက်မှတ်ခံမိသည့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည်။

သင်္ဘောထွက်ရန် လက်မှတ်စစ်ဂလိုင်းခေါက်သံကြားရသည်။ ဂလိုင်းသံကြားရမှ အိမ်သာခန်းထဲမှ ရဲသားထွက်လာကာ အိမ်သာတံခါးကိုဖွင့်ထားခဲ့လျက် အပြင်သို့ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ မနွေးဝယ်သည်တံခါးမပိတ်ခဲ့၍ ရဲပုလိပ်အားစိမ်းစိမ်းဝါးဝါးကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးကိုစိတ်လိုက်မာန်ပါထိပိတ်လျက်၊ ပျို့ချင်အန်ချင်လှလှ ဖြစ်သွားလေသည်။

ညနေသုံးနာရီထိုးမှ ဆိပ်ကမ်းကသင်္ဘောခွာသည်။ သင်္ဘောထွက်မှ လေထန်လာကာ အနံ့အသက်ကင်းသွားသည်။ သင်္ဘောဦးမှတိုက်သောလေသည် ဘေးဘက်သို့လေကြောင်းပြောင်းသွားသောကြောင့် လေတိုက်ရာဘက်မှရပ်လျက် ဇင်ယော်ငှက်ကလေးများကို ငေးမျှော်ကြည့်နေလေသည်။

တံခါးဖွင့်သံကြားရ၏။ ခပ်ရွယ်ရွယ်ရဲသားပုလိပ်တစ်ဦး ဝင်လာပြန်သည်။ ပုခုံးတွင်သေနတ်လွယ်ထားကာ ပုဆိုးကိုတိုတိုဝတ်ထားသည်။ မနွေးဝယ်အားခပ်စိုက်စိုက် ကြည့်သွားကာ အိမ်သာခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြန်လေ၏။

မနွေးဝယ်သည် မျက်လုံးကလေးစွေကြည့်လျက်၊ တံခါးဖွင့်လိုက်၍ လုံးထွက်လာသောအနံ့ကြောင့် လက်ကိုင်ပုဝါနှင့်နှာခေါင်းပိတ်လိုက်သည်။

ရဲသားသည် တံခါးပြန်မပိတ်ဘဲထွက်သွားပြန်သည်။ သူတို့ဝင်တိုင်းထွက်တိုင်းသာ ဒီအနံ့တွေရှူပြီး တံခါးစောင့်ပိတ်နေရရင်အခက်ပါဘဲဟု စိတ်ညစ်လာလေ၏။ အသက်အောင့်လျက် အိမ်သာတံခါးကို သွားဆောင့်ပိတ်ပြီးနောက်၊ လူဝင်လူထွက်တံခါးပေါက်ကို ဆွဲစေ့ခဲ့ကာ လေတိုက်သောနေရာဆီသို့ ပြေးလွှား၍ အသက်ရှူထုတ်ရလေသည်။ ကုလားထိုင်ကို လေကြောင်းဘက်သို့ရွှေ့ပြောင်းထိုင်သည်။ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ဖတ်နေစဉ် ရဲသားပုလိပ်များတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အိမ်သာဝင်ကြထွက်ကြသည်။ တံခါးပြန်ပိတ်မသွားလျှင် ထပြေးပိတ်ရ၏။

နေသည်ချို့ပျော့လျက် မှောင်ရိပ်သန်းလာသည်။ မီးပွင့်များ လင်းထိန်လာလေသည်။ မီးရောင်အောက်သို့ ကုလားထိုင်ရွှေ့ကာ မဆုံးသေးသောဝတ္ထုကို ဆက်ဖတ်နေသည်။ ဝတ္ထုဆုံးမှ ထမင်းစားရန်သတိရကာ အပြင်ဘက်ထမင်းဆိုင်ရှိရာပဲ့ပိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟင်းတွေမရှိတော့ဘူး....ကုန်ပြီ၊ ဘဲဥဟင်းဘဲရမယ်”

မနွေးဝယ်သည် ဦးခန်းသို့ထမင်းပို့ရန်မှာခဲ့ကာ ပဲ့ပိုင်းလှေခါးမှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းစီးရအောင်ဦးခန်းစီးကာမှ သင်္ဘောအောက်ထပ်ဆင်း အိမ်သာခန်းအသုံးပြုရလေသည်။

မနွေးဝယ်ထမင်းစားနေခိုက် ရဲပုလိပ်သားတစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာမည်ပြုရာ မနွေးဝယ်သည်မျက်မှောင်ကြုတ် လျက် “ဒီမှာရှင့်....ထမင်းစားနေပါသေးတယ်၊ ဟိုတံခါးမဖွင့်ပါနဲ့အုံး” ဟုတောင်းပန်လိုက်မှ ရဲသားသည် ဝင်တော့မည့်ခြေလှမ်းကို ရုတ်လျက် ခပ်အမ်းအမ်း ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ထမင်းစားပြီးမကြာမီ အဝေးမှ မီးရောင်များလင်းထိန်နေသော ဆိပ်ခံတွဲကြီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ရှစ်နှစ်မျှဝေးကွာနေခဲ့သော ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာကို လှမ်းမျှော်လျက်ကြည့်နေရင်း ဦးနောင်ဆင်းကြိုပါ့မလားဟု စိတ်ပူလာသည်။

ဆိပ်ခံတွဲနား သျှင်ဘာကပ်သွားမှ တွေ့ပေါ်၌ စောင့်ကြိုနေကြသောလူအုပ်ထဲတွင် ဦးနောင်ကိုမြင်ရကသဖြင့် စိတ်အေးသွားကာ “အဘရေ....”ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။

မြို့ရောက်စ ဆန်စက်သို့ မသွားသေးဘဲ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟအိမ်များကို လိုက်နှုတ်ဆက်နေရင်း လေးငါးရက်အချိန်ကုန် သွားသည်။

ဦးနောင်မှာ မနွေးဝယ်ရောက်လာခြင်းအတွက် ကြိုက်လည်းကြိုက်၏။ မကြိုက်လည်းမကြိုက်။ အက်စ်အေအမ်ဘီ တရုံး လုံးလာဘ်ထိုးနေရသည့်ကိစ္စများ မနွေးဝယ်ကိုယ်တိုင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်နိုင်၍ စာရင်းပြရခက်သည့်ကိစ္စတစ်ရပ် ရှေ့ရှောက် သံသယကင်းရှင်းသွားနိုင်စရာရှိသည့်အတွက်ကြိုက်၏။ မကြိုက်ရခြင်းမှာ လုပ်ငန်းအတွက်မကြိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“အဝယ်လာတာတော့ကောင်းသားဘဲ....။ အဘဒီမှာလုပ်နေရတာ ရုံးကတဘက်၊စက်ကတဘက်နဲ့ အလုပ်မလည်နိုင်ဘူး ကွဲ့၊ စက်ကိုအဘကြည့်မပေါ့၊ ရုံးအလုပ်ကိုအဝယ်လုပ်ပါ၊ အဘဆက်သွယ်သင်ပြပေးမယ်....”

အဝယ်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းကဦးနောင်လက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ကာ နွဲ့ဆိုးဆိုးလာသူဖြစ်သည်။ ဦးနောင်ကလေးအေးအေး နှင့်ချော့ပြောနေစဉ် “စက်ထဲလဲ အဝယ်လိုက်မှာပေါ့အဘရဲ့”ဟု ဝင်အော်လိုက်သည်။

“ နွဲ့တိုင်းမလိုက်နဲ့၊ တခါတလေသာလိုက်၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့သွားရတာ ဖုံတထောင်းထောင်းနဲ့၊ နေကလဲပူလိုက်ပါ သဘိနဲ့အဝယ်ရယ်၊ နက်ဖြန်ကျရင်ရုံးသွားပြီး စာချုပ်ကြမယ် ”

“ အဘ၊ ဆန်ကတန်ချိန်ဘယ်လောက်ချုပ်မှာလဲ ”

“ဒီတပါတ်တော့တန်ချိန် ၁၂၀၊ အိတ်ထောင့်နှစ်ရာ စာချုပ်ရမယ်၊ အခုတပတ်ရပ်ရှားအက်စ်အေအမ်ဆန်မချုပ်ဘူး၊ ဂျပန်ဆန်ကြိတ်ရလိမ့်မယ် ”

မနွေးဝယ်သည်ဂျပန်ဆန်ကြိတ်ပေးရမည်ဆို၍ ဆန်ကွဲအမှတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။

“နှစ်ဆယ့်ငါးမှတ်-ဆယ့်ငါးမှတ်အစားစားဘဲ၊ သူတို့ကတော့ဖြူနေအောင်ကြိတ်ခိုင်းတာဘဲ၊ ကြည့်ရှုလုပ်ရတာဘဲအဝယ်၊ ဝန်ထောက်နဲ့စာချုပ်ပြီးရင် စက်ထဲကို သူတို့စာရေးလွှတ်ထားလိမ့်မယ်....”

“ ဆန်ရုံးဝန်ထောက်က ဘယ်လိုလူစားလဲအဘ ”

ဦးနောင်သည် ရုတ်တရက်အဖြေဘဲ ဆိုင်းငံ့စဉ်းစားနေသည်။ ဆန်ရုံးဝန်ထောက်မှာ ပြောင်းလာတာမကြာသေးဘဲ လူသစ် ဖြစ်နေသဖြင့် လူကဲခတ်ရ ခက်နေသည်။

“ဝန်ထောက်အသစ်က လူအေးပါ....”

နောက်တနေ့တွင် မနွေးဝယ်သည် ဦးနောင်နှင့်ဆန်ရုံးလိုက်ရန် ဝတ်စားဖြီးလိမ်း ပြင်ဆင်နေလေ၏။

ဦးနောင်သည် မနွေးဝယ်အဝတ်အစားလဲနေသောအခန်းအပြင်ဘက်မှနေ၍ မနွေးဝယ်ကို လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။

“ အဝယ်ရေ....ရန်ကုန်မှာဝတ်သလို သိပ်ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်တွေ ဝတ်မလာနဲ့ဟေ့....”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်းအဘရဲ့”ဟု မနွေးဝယ်က အခန်းထဲမှ ပြန်မေးသည်။

“ ဒီရုံးသားရင် သိပ်ကောင်းတာဝတ်သွားလို့မဖြစ်ဘူးဟေ့၊ ဆန်စက်ပိုင်ရှင်ဆိုရင် သိပ်ညှင်းကြတာ၊ အဝယ်တို့ဝတ်ပုံစား ပုံနဲ့ဆိုရင် ငါးကျပ်တစ်ဆယ်နဲ့ ပြီးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဘတော့ဆန်ရောင်းသွားရင် ချည်လုံးချည်ခပ်နွမ်းနွမ်းနဲ့ သွားရတယ် ”

မနွေးဝယ်သည် ဦးနောင်၏ပုခုံးကို သဲသည်ဟုတွက်သည်။ အက်စ်အေအမ် ဆန်ရုံးကတော်တော် ဦးနောင်ကသဲသဲဟု ထင်မြင်မိလေသည်။

“အကြောင်းသိရအောင်အဘရယ်၊ ပြောင်ပြောင်ဖိတ်ဖိတ်တွေ ဝတ်ခဲ့မယ် ”ဟု ဦးနောင်အားရွဲ့တဲ့ပြောကြည့်လိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူးအဝယ်....တော်စွာရော်စွတ်နဲ့၊ လက်ကောက်တွေကြိုးတွေလဲ အားလုံးဖြုတ်ထားနဲ့၊ အထင်ကြီးပြီး သူတို့လို ချင်သလောက်မရရင် အလုပ်မပြီးအောင် ညှဉ်းထားလိမ့်မယ် ”

ဦးနောင်၏အသံမှာ စိုးရိမ်ခြင်းပြင်းပြနေပေသည်။ မနွေးဝယ်မှာဝတ်ရန်ထုတ်ထားသော ဘန်ကောက်လုံချည်အသစ်ကို သေတ္တာထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ တိုဘရက်ကို ချည်လုံချည်ကို ပြောင်းဝတ်လျက် “အဘရေ....ရွှေဇာလုံချည်ဝတ်ခဲ့မယ်”ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ဦးနောင်သည်ရွှေဇာလုံချည်ဟူ၍ ခေါင်းနပန်းကြီးသွားသည်။ နောက်ဖေးမှထွက်လာသောဇနီးသည်အား “အေးထိုင်....နှင့် တူမကို ဆန်ရုံးကလူတွေအကြောင်း ပြောမထားဘူးလား....ဟ၊ ဟိုမှာရွှေဇာလုံချည်ဝတ်မလို့တဲ့”ဟု ကတုန်ကယင်လှမ်းပြောလေ သည်။

ဒေါ်အေးထိုင်သည် “အမယ်လေး မယ်မင်းကြီးမလေး ဘယ်ဖြစ်မလဲ ”ဟု အသဲဖိုသွားကာ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေ သည်။ မနွေးဝယ်ကလုံချည်ဝတ်ထားကြောင်းမပြောလိုက်ရန် လက်ပြလိုက်သည်။ ဒေါ်အေးထိုင်မှာ ရယ်နေလေသည်။

မနွေးဝယ်သည် နိုင်လွန်အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်၊ ချည်လုံချည်အပွင့်ရိုက်နှင့် ခပ်ရိုးရိုးပင်ဝတ်ဆင်ထွက်လာလေသည်။ ဦးနောင်မှာ မနွေးဝယ်အပြင်ထွက်လာမှ ရင်ထဲကအလုံးကြီးကျသွား၏။ ပြုံးရယ်ထွက်လာသော အဝယ်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“အဝယ်က ငယ်စိတ်မပျောက်သေးဘူးဟ ”ဟု ပြောကာပြုံးနေသည်။

“အဘက ဒီပုဆိုးကြီးနဲ့ မလိုက်ပါနဲ့။”

“အမယ်လေး.....ကျောင်းအမ ဒါမှ....ဒါမှ၊ တခါတလေအဘ အပေါ်အင်္ကျီတောင်မဝတ်ဘူး”

မနွေးဝယ်သည်အိမ်ကအထွက်ဦးနှောင်၏ပုံပန်းကိုကြည့်လျက် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။ ရေလဲပိုင်းသာသာအဆင်မရှိသော ပုဆိုးနှမ်းဖြင့် အထဲကရုပ်အင်္ကျီမဝတ်ဘဲ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီပေါ်တွင် ပင်နီအပေါ်အင်္ကျီဂုတ်စုတ်ကို ဝတ်ထားကာ ကြယ်စေ့ငါးလုံးစလုံး တပ်ထားသည်။ အရပ်ပုပု၊ ကတုံးပြောင်ပြောင်၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှုတ်ခမ်းနေမွှေးတုံးတံနှင့် ပုံပန်းမကျသောရုပ်သွင်တွင် ဟောင်းနွမ်း သောအဝတ်အစားများဖြင့် အတော်အကြည့်ရ ဆိုးနေလေ၏။

ဦးနှောင်ဦးခေါင်းထက်ရှိဖော့ဦးထုပ်ကာကိပ်စသည် လန်နေသောအထဲကစက္ကူများ အတိုင်းသားပေါ်နေသည်။ ခြေတွင် စီးထားသော အဝတ်ကြိုးစီး ဖိနပ်တစ်ဖက်တွင် ပြုထွက်နေသော ခြေထိပ်ပိုင်းကိုမြင်ရ၏။ သူ့လက်ထဲက သပြေမှည့်ရောင် တုတ် ကောက်ကြီးမှာ အသွေးအရောင်တပြောင်ပြောင်ဖြင့် ကြွားကြွားဝါဝါရှိလှကာ အဘနှင့်တုတ်ကောက်ကြီးနှင့်တခြားစီဘဲဟု ထင်မိ သည်။

ဦးနှောင်သည် တုတ်ကောက်ကြီးကို ဟန်လွဲထောက်လျက် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လေသည်။ အဝယ်မှာဘေးက ကပ် လျှောက်လာရင်း ပြောင်လက်နေသော တုတ်ကောက်ကြီးကို သဘောကျလာလေသည်။

ဆန်ရုံးထဲသို့ ဝင်သွားကြသောအခါ၌ စားပွဲခုံတွေတွင် အလုပ်လုပ်နေကြသော စာရေးစာချီတစ်စုသည်ဦးနှောင်နှင့် ပါလာ သောမနွေးဝယ်ကို လှမ်းစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ မနွေးဝယ်မှာ တရပ်သွေးစပ်လျက် အရပ်ပြတ်ပြတ်၊ အသားဖြူဖြူမွှေးမွှေး၊ မျက် လုံးမျက်ဖန်တော်လှကာ ပါးရေနပ်ရေဖြင့် ဖျတ်လတ်သွက်လက်သောဂိုက်မျိုးပေါ်လေသည်။

ဆန်ဝင်ထောက်စာပွဲရှေ့၌ မထိုင်ကြခင် ဦးနှောင်ကဆန်ဝန်ထောက်အား မနွေးဝယ်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဦးတို့၊ သီဟဗလ ဆန်စက်ပိုင်ရှင်ပါဘဲ၊ ဒီနှစ်ဒီမှာ အလုပ်ဆင်းဘို့ လာပါတယ်”

အသက် ၄၀ ခန့်ရှိသော အသားညိုညို၊ ကတုံးဆန်တောက်နှင့် ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ဆန်ဝန်ထောက်သည် လှလှချောချောကလေးကို မြင်၍အမ်းသွားသည်။ မနွေးဝယ်ကပြုံးလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါဗျာ....တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

ဆန်ဝန်ထောက်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးနှောင်မှာစာပွဲဘေးရှိ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ ဦးထုပ်ကိုရင်၌ ပိုက်ထားလေသည်။

“ရန်ကုန်ဘယ်လမ်းမှာနေပါသလဲ”

ဝန်ထောက်၏ဖော်ရွေသောမျက်နှာကိုကြည့်ရှုအကဲခတ်လျက်“အနောက်ပိုင်း ၁၅ လမ်းမှာနေပါတယ်ရှင်....”ဟု ပြန်ကြား လိုက်သည်။ ဆန်ဝင်းထောက်မင်းသည် ဆက်စက်ဆင်းအလုပ်လုပ်မည့် မနွေးဝယ်၏ ရုပ်ရည်ရူပကာယကိုကြည့်လျက် ဆန်စက် လုပ်ဖို့ မကောင်းဘူး၊ ကျောင်းဆရာမလုပ်ဖို့ကောင်းတယ်ဟု စိတ်ထဲ၌မှတ်ချက်ချနေသည်။

“ကျွန်တော့်အခက်အခဲက ဂိုဒေါင်နေရာဘဲဦးရဲ့၊ ဝယ်ထားတဲ့ဆန်တွေ နေရာပေးနိုင်အောင် အတော်စီစဉ်ပေးနေရတယ်၊ ဂို ဒေါင်မလုံလောက်လို့ နောက်တလုံးဆောက်ဖို့ အထက်ကို စာတင်ထားတယ်၊ ဦးတို့စက်က တန်ချိန်ဘယ်လောက် သွင်းမလဲ”

ဦးနှောင်သည် ကိုယ်တိုင်မဖြေဘဲ မနွေးဝယ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မနွေးဝယ်က“တန် ၁၂၀ ရှိပါလိမ့်မယ်” ဟု ဝင်ဖြေ လိုက်သည်။

“ဆန်တော့အမှတ်ပြည့်အောင်ကြိတ်ပေးမှဘဲ၊ နောက်မှပယ်ရင်မကောင်းဘူး၊ အစိုးရပေးတဲ့ဈေးက ဆန်ကုန်သည်တွေအ တွက် မဆိုးပါဘူး....”

“ဒါကတော့စိတ်ချပါ ဝန်ထောက်မင်း၊ ဆန်စက်အလုပ်က ဦးအလုပ်ပါဘဲ၊ ဂရုစိုက်ပြီးဖြူအောင် ကြိတ်ပေးပါ့မယ်၊ ရုံးနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးအရောင်းအဝယ်လုပ်မှာကတော့ ဒီကတူမကြီးကလုပ်မှာမို့ ဝန်ထောက်မင်းက အသိအမှတ်ထားပါ ခင်ဗျာ ”

“ ကောင်းပါပြီ....အခက်အခဲရှိရင် ပြောပါ....၊ ဒီနေ့စာချုပ်မလား....”

“ဟုတ်ကဲ့....ချုပ်ပါ့မယ်”

ကာကိဘောင်းဘီရှည်၊ ရုပ်လက်ရှည်အဖြူဝတ်ထားသော ကုလားတစ်ယောက်သည် ဝန်ထောက်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ သည်။ သူ့လက်ထဲ၌ နမူနာဆန်ထုပ်များပါလာကာ မနွေးဝယ်အားစောင်းငဲ့ကြည့်လျက် ဆန်ထုပ်များကို စာပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက် သည်။

“ကဲ....ဦးတို့ စာသွားချုပ်လိုက်အုံးမယ်....ခွင့်ပြုပါဦး....”

ဦးနှောင်ထ၍ မနွေးဝယ်လည်းလိုက်ထသည်။ ဝန်ထောက်အားနှုတ်ဆက်လျက် အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဦးနောင်သည် စာချုပ်ရန်အတွက် စာချုပ်ကိုလက်နှိပ်စက်ရိုက်ပေးမည့်စာပွဲခုံသို့ တန်းသွားသည်။ လက်နှိပ်စက်ရိုက် စာရေးသည် လက်နှိပ်စက်ကို တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်နေကာ အလုပ်များနေလေသည်။ စာပွဲခုံဘေးကခွေးခြေပေါ်၌ မနွေးဝယ်က ထိုင် လိုက်သည်။

“ကိုင်း....မောင်ရင် တန်ချိန် ၁၂၀၊ အိတ် ၁၂၀၀ စာချုပ်ရိုက်ပေးပါအုံးကွယ်....”

လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေသောစာရေးကလေးသည်မကြားသလိုလုပ်နေသည်။ ရိုက်လက်စကိုဆက်ရိုက်နေရင်း တချက်တချက် မနွေးဝယ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ရိုက်နေလေသည်။

မနွေးဝယ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ စာရေးစာပွဲများကို တစ်စုံလှမ်းကြည့်နေသည်။ ရုံးခန်းထဲ၌ စပါးကုန်သည်များဖြင့် တရုန်း ရုန်းဖြစ်နေကြသည်။

“အဒေါ်ကဘယ်ကတုန်း”

စာရေးလေးသည် လက်နှိပ်စက်မှ စာရွက် လှည့်ချွတ်လိုက်ရင်း ဦးနောင်ကိုမေးလိုက်သည်။ “ဦးကြီးတို့ ဆန်စက်ပိုင်ဘဲ” ဟု ဦးနောင်က မပြောချင်ပြောချင်ဖြင့် ပြောရလေသည်။

လက်နှိပ်စက်စာရေးသည် ထိုင်ခုံမှထသွားကာနီးရာစာပွဲခုံက စာရေးတစ်ယောက်၏ နားနားသို့ ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောလိုက် ပြီးမှ ခုံပေါ်ကစာရွက်တရွက်ကို ဆွဲယူလာသည်။

လက်နှိပ်စက်စာရေး စာချုပ်ရိုက်ပေးနေစဉ် ပါးစပ်ပိုင်ယာလက်သတင်းသည် တစ်ခုမှတစ်ခုပျံ့နှံ့ကူးသွားကာ မနွေးဝယ် အားအမဲဖမ်းမည့်မျက်လုံးတို့ဖြင့် စုံစုံညီညီလှမ်းကြည့်နေကြသည်။

စာချုပ်စာရွက်ပေါ်၌ ရေစွကြွလုပ်ထားသော စက်နံပါတ်၊ စက်ပိုင်နာမည်များကိုရိုက်ချပြီးနောက် ရှေ့ဆက်မရိုက် သေးဘဲ၊ ထသွားလိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ မျက်နှာကိုလက်ကိုင်ပုဝါ ထုတ်သုတ်လိုက်လုပ်နေရင်း မနွေးဝယ်၏ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးဆီသို့ မျက်လုံးစကြာဖြန့်နေလေသည်။

မနွေးဝယ်သည် ခပ်ပေါ့ပေါ့ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း အချိန်ဆွဲလုပ်နေသော စာရေး၏အရိပ်အကဲကိုခတ်လျက် ဦးနောင်ကို မျက်လုံး ပင့်၍ကြည့်လိုက်သည်။

ဦးနောင်၏လက်တဘက်သည်စာပွဲခုံအောက်သို့ရောက်လာသည်။မနွေးဝယ်မြင်လောက်အောင် လက်ငါးချောင်းကိုစုလိုက် ချဲ့လိုက် လုပ်ပြနေလေ၏။ မနွေးဝယ်သည် လက်ရိပ်လက်ကဲကိုကြည့်ရှုကာ ဦးနောင်၏မျက်နှာကို ပြန်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးနောင်သည်သူ၏ ပြူးနေသောမျက်လုံးတစ်ဖက်ကို မသိမသာမှိတ်လျက်ပွင့်နေသောမျက်လုံးဘက်ကို ပင့်ချီကာ ဖပ်ကနဲမေးထိုး ပြသည်။

မနွေးဝယ်မှာ ငွေငါးကျပ်ကိုပေးရန်ရိပ်မိလေ၏။ မနွေးဝယ်သည် စာပွဲခုံအောက်လက်လျှိုသွင်းလျက် ဦးနောင်မြင်လောက် အောင်လက်နှစ်ချောင်းကို ပူးပြလိုက်သည်။ ဦးနောင်၏မျက်လုံးကြီးများသည် နှစ်ဘက်စလုံးမျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးများ ဖြစ်အောင်မေးသွားကြကာ မျက်နှာတပြင်လုံးရှုံ့သွားလျက် ခေါင်းခါလိုက်လေသည်။

“ငွေနှစ်ကျပ်နဲ့ဘယ်ရမလဲ”ဟု ရှုံ့ပြလိုက်သောမျက်ခွက်ကြီးကိုကြည့်ကာ မနွေးဝယ်မှာရယ်ချင်လှလျက် ဣန္ဒြေဆယ်ထား ရလေသည်။ လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်လျက် ငွေငါးကျပ်ကို ထုတ်ယူကာ စာရေးဘေးရှိ စာရွက်ထပ်တွေအောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက် သည်။ မျက်စေ့ရှင်သော စာရေးကလေးသည် ငါးကျပ်တန်စက္ကူကို ငဲ့ကြည့်လျက်“ဘကြီးရယ်....ငါးကျပ်ဘဲလား၊ ဒီတခါတော့ ဆယ့်ငါးကျပ်ပေးပါဗျာ၊ ဘကြီးကို အမြဲလျှော့ယူခဲ့တယ်” ဟု လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“ခါတိုင်းပေးနေကြဘဲကွာ....တော်လောက်ရောပေါ့၊ စာချုပ်ရိုက်တိုင်းအမြဲငါးကျပ်ဘဲဟာ....”

စာရေးကလေး၏မျက်နှာတွင် အလိုမကျခြင်းမှာ သိသာထင်ရှားလာ၏။ မှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာဖြင့် စက်ပေါ်၌ ညှပ်ထား သောစာရွက်ကို လှည့်လိုက်ချလိုက်သာ လုပ်နေကာ၊ ဆက်လက်၍မရိုက်သေးဘဲ လိုချင်မျက်စေ့ဖြင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုသာ တကြည့် ထဲကြည့်နေသည်။

မနွေးဝယ်မှာ စာရေးကလေး၏မထေမဲ့မြင်အမူအရာများကို စိုက်ကြည့်လျက် ခေါင်းထဲ၌ရှိန်တက်သွားကာ ရင်ထဲတွင်ခုန် ၍နေသည်။ ဦးနောင်သည်စက်ကြီးလည်နေသ၍ကာလပတ်လုံး သူတို့နှင့်မကင်းနိုင်သဖြင့် သူတို့မကြည့်မသာဖြစ်လျှင်မကောင်း ဟုယူဆကာ ထပ်မံ၍ချော့ပြောပြန်လေသည်။

“တူမောင်ရာနောက်တခါမှပိုယူပါကွာ”ဟု ခပ်တိုးတိုးပုံပြောလိုက်သည်။

နောက်ထပ်စာချုပ်ရိုက်မည့်တရပ်ကြီးတစ်ယောက်သည် စာပွဲခုံနားသို့ရောက်လာသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲထောင်ကဲကြီး”ဟု စာရေးကပြုံးကာနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဦးနောင်ကို အဘက်မလုပ်ချင်သလို အရေးမစိုက် တော့ဘဲ တရပ်ကြီးနှင့်စကားလက်ဆုံ ကျနေလေ၏။

ဦးနောင်သည် သက်ပြင်းကိုမသိမသာချလျက် မနွေးဝယ်ကို မျက်စတဖက်ပစ်ကာ မေးထိုး၍ နောက်ထပ်ငါးကျပ်ထုတ်ရန် လက်ငါးချောင်းစုပူးပြလိုက်သည်။

မနွေးဝယ်သည် မျက်နှာနီနီနှင့် လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်လျက် နောက်ငါးကျပ်တန်တရွက်ထုတ်ကာ စက္ကူထပ်အောက်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံညစ်ရမလားဟု စိတ်ထဲ၌မကြည်သာ၊ ဝေမျှစားနေကြသော ပြည်တော်သာစိတ်မျိုးမမွေး၊ ကုန်သည် ရည်မဝသေးသူပီပီ ငွေတဆယ်ကို ချမျောနေလေသည်။ ဦးနောင်မှာ မျက်နှာကြီးတင်းသွားလျက် ခါတိုင်းငါးကျပ်ပေးနေကျက၊ တဆယ်နှုန်းတက်သွားခြင်းကြောင့် မကျေနပ်သော မျက်နှာထားကြီးပေါ်နေလေသည်။

တရပ်ကြီးနှင့်စကားလက်ဆုံကျနေသော စာရေးကြီး၏အသံသည် မနွေးဝယ်လက်ကိုင်အိတ်ဖွင့်လိုက်တာနှင့် အသံပြတ် သားကားက စကားကိုအတင်းဖြတ်လိုက်ပြီး ဆက်ရိုက်လိုက်သည်။ ငွေတဆယ်မျက်နှာဖြင့် လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံများမှာ အဆက်မပြတ် ဒက်ဒက် ဒက်ဒက် မြည်နေလေ၏။

အစိုးရနှင့်ဆန်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ရိုက် ချုပ်ပြီးနောက် ဆန်များထည့်ရန် ဂုံနီအိတ်ထုတ်ပေးမည့်စာရေးခုံသို့ သွားကြရပြန်သည်။ စာပွဲနှစ်လုံးယှဉ်နေသော စာရေးနှစ်ယောက်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်လုံးအချက်ပြကာ ပြီး၍နေကြ၏။ ရွှေသွားနှင့် ကွမ်းစားနေသော အသားဖြူဖြူစာရေးက သူထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့လှန်လိုက်ကာ “ဘကြီးနောင်တို့စက် သိပ်ပွနေတာဘဲ”ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“မပွပါဘူးမောင်ရယ်....၊ ဟိုကနုတ်၊ ဒီကနုတ်နဲ့ စာရိတ်တောင်မကာမိဘူး”ဟု ပြောကာစာချုပ်စာရွက်များ ကမ်းပေးလိုက် သည်။ မနွေးဝယ်နားသို့ကပ်လျက် လေသံဖြင့် “ သူတို့ကိုတစ်ယောက်နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်စီပေးရတယ်”ဟု ပြောလိုက်၍ မနွေးဝယ် က “များလှချေလား အဘရယ်....”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ နားပါးလှသော ရွှေသွားတပ်ထားသည့်စာရေးသည် ရယ်သွမ်းသွေး လိုက်လေ၏။

“မများပါဘူး အမတို့သူဌေးတွေရဲ့ သဒ္ဒါကြေးပါ” ဟု ရဲတင်းစွာ ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

မနွေးဝယ်သည် အိတ်ထဲမှ ငွေငါးဆယ်ကိုထုတ်၍ ဦးနောင်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ စာရေးသည် သော့တွဲကြီးကို ခါးတွင်ချိတ်ကာ “ကိုင်း....ဦးလေး ဂိုဒေါင်ကိုလိုက်နဲ့”ဟုဆိုကာ ရှေ့က ထွက်သွားလေသည်။

မနွေးဝယ်နှင့်ဦးနောင်မှာ စာရေးနောက်က လိုက်သွားကြ၏။ မနွေးဝယ်မှာ စိတ်ထဲ၌ အောင့်သက်သက်နှင့် အခံရခက်နေသည်။ ဟန်လွဲ၍ထောက်လာသော ဦးနောင်၏လက်ထဲမှ ကြက်သရေရှိလှသော တုတ်ကောက်ကြီးသည် မနွေးဝယ်၏မျက်စိထဲ၌ရှုပ်နေပြန်လေ၏။

ဂိုဒေါင်ရှေ့ရှိ ခုံတန်း၌ထိုင်နေသော ဒရဝမ်ကုလားသည် စာရေးအားဆလံပေးကာ အလေးပြုလေသည်။

“ဂုံအိတ်ချုပ်ဘို့ကြိုးပါ သူ့အတွက်ကျ ပေါင်ချိန်နဲ့ပေးတယ်....”

မနွေးဝယ်သည် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်နေလေသည်။ ဂုံနီအိတ်ထုတ်ပေးသောစာရေးသည် အိတ် ၁၂၀၀-ကို ရေတွက်သတ်မှတ်ကာ သယ်ယူခွင့်ပြုလေသည်။ ဦးနောင်သည် ဒရဝမ်ကုလားနားကပ်၍ တိုးတိုး-တိုးတိုး ပြောနေသည်။ မနွေးဝယ်သည် သိချင်သဖြင့် အနားသို့ကပ်သွားသည်။

“မရှိဘူးဆပ်....ဒါဘဲရှိတယ်”

ဒရဝမ်ကုလားသည် ဂုံအိတ်ချုပ်သော ကြိုးအကြီးစားကိုပြကာ ခေါင်းခါလေသည်။

“ကြိုးအသေးကို အထဲမှာသိမ်းထားတယ်ကွဲ့၊ အကြီးယူသွားတော့ ပေါင်ချိန်မှာ ကြိုးနဲ့နေတော့ ကိုယ်ကစိုက်ချုပ် ဝယ်ရတယ်....၊ အသေးယူမှ များများရပြီး ကိုယ်ကမစိုက်ရတယ်”

မနွေးဝယ်သည်ကြိုးလုံးကြီးကိုပြကာ ခြောက်နေသောကုလား၏မျက်နှာကို ကြည့်ချင်စိတ်မရှိ၍“ကဲပါ....အဘရယ် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ....”ဟု ဒေါသဖြင့်ငေါက်ဆတ်ဆတ်လေးမေးလိုက်သည်။

“သုံးကျပ်-သုံးကျပ်”

“အရေး....အမား....သုံးကျပ်-လား....၊ ငါးကျပ်ပေးဆပ်....ငါးကျပ်”

ဦးနောင်သည်စိတ်တိုလာကာတုတ်ကောက်ကြီးကို အလယ်ကနေ၍ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းမွေးတုံးတိတ်သည် မတ်ထောင်လာလျက် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးပြူးဖြင့် ကြိမ်းဝါးဟိန်းဟောက်လိုက်လေ၏။

“တယ်....ဒီကုလားဟာ....သုံးကျပ်ဆိုမှ”

ရွှေသွားနှင့်ဂုံနီအိတ် ထုတ်ပေးသောစာရေးသည် ဦးနောင်၏ဒေါသဟန်ပန်အမူအယာကိုကြည့်လျက် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေသည်။

ဖုတ်တထောင်းထောင်းထနေသာလမ်းပေါ်၌ ပြေးနေသော ဘတ်စ်ကားမှာ လှည်းကြမ်းကြီးစီးရသကဲ့သို့ ဆောင့်ရမ်းလှုပ် ခါနေလေ၏။ ကားပေါ်၌ ပါလာသောခရီးသည်တို့သည် ဖုတ်တွေပေကျဖြူဖွေးနေကြသည်။ ကားဆောင့်တိုင်းအော်ကြ ညည်းကြ လေ၏။

မနွေးဝယ်သည် စိတ်တိုနေလေသည်။

နေကပူ လမ်းကကြမ်း ဖုတ်တထောင်းထောင်းဖြင့် ကြမ်းတမ်းလှသောခရီးလမ်းကြောင့် အတော်ပင်ပန်းနေလေသည်။ ဆန်စက်သို့သွားရတိုင်း မြို့နှင့်၁၅-မိုင်လောက် ဘတ်စ်ကားစီးသွားရသည်။ ဂျစ်ကားတစ်စီးဝယ်ကာ ကိုယ်ပိုင်ကားကလေးဖြင့် သွားချင်၏။

“ကျောင်းအမလေး.....ဂျစ်ကားဝယ်မယ်များတော့စိတ်မကူးနဲ့ဆန်ရုံးကဆွဲလို့ခါတ်ဆီထည့်လို့ လောက်မှာမဟုတ်ဘူးဗျ” ဟု ဦးနောင်က မဝယ်ရန် ကန့်ကွက်လေသည်။

ဦးနောင်မှာ မနွေးဝယ်စက်ထဲလာသည့်အခါတိုင်း ခဏခဏစက်ထဲမလာရန် တားမြစ်နေသည်။ မနွေးဝယ်မို့စက်ထဲ ရောက်လျှင် အကံစစ်အခါအိမ်မှ လွှတ်ထားသော အကံစီစာရေးသည် ပါပါပြတတ်လေသည်။

“စက်ရပ်လိုက်ပါ.....ဒီဆန်မယူနိုင်ဘူး”

ဦးနောင်သည် ကောက်ပဲသီးနှံရုံးမှ တာဝန်ကျဆင်းကြည့်သော အိမ်စီစာရေးကို ဆန်ကြိတ်တိုင်း ငွေ ၁၀-ပူဇော်ကာ မညှဉ်းအောင် လာဘ်ပေးထားရ၏။ သူ့အတွက်နေ့စဉ် ထမင်း၊ လက်ဖက်ရည်၊ စီးကရက် အတော်အသင့်နှင့်ပြီးခဲ့၏။

စက်သူဌေးကိုယ်တိုင် စက်ထဲရှိသဖြင့် တော်ရုံသင့်ရုံနှင့် ပေး၍ကမ်း၍ မရတော့ချေ။ ပေကျေ ငွေ၃၀-က ၈၀-ယူပါရန် တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောရ၏။ သူဌေးအရှိန်နှင့်နေ့စဉ် ထမင်းဟင်းဖွယ်ဖွယ်ရာရာ၊ လက်ဖက်ရည်၊ စီးကရက် အလျှံပယ်သာ မက ရသာဖျော်ရည်၊ ဟိုအရေ.....အဲဟိုအရေများပါ တိုးတက်လာလေသည်။

မနွေးဝယ်မှာ အိမ်ကအဖွားကို နားပူတိုက်ကာ ထွက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် လာမိခြင်းကို မှားသည်ဟု မညည်းဝံ့ရှာ၊ အဘက် ဘက်မှ အကုန်အကျပိုများသည့်အတွက် အဖွားဆူတော့မှာကို တွေးလန့်နေပေသည်။

မနွေးဝယ်သည် ဆောင့်ရမ်းလှုပ်ခါနေသောကားထဲ၌ မြောက်လိုက်၊ ခါလိုက်၊ ဆောင့်လိုက်ဖြင့် လမ်းတလျှောက်လုံး အကြမ်းပတမ်းဒဏ်ခံလာရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသထွက်လာလေသည်။ အိမ်တွင်အေးအေးဆေးဆေးနေရလျက်နှင့် ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာတာဟု စိတ်ဆိုးမိရာမှ ဆက်လက်၍ စိတ်ပျက်စရာများကိုပါ တသိတတန်းကြီး လျှောက်တွေးမိပြန်လေသည်။

ဆန်စက်ပိုင်ရောက်နေ၍ အကံစစ်အခါအိမ်ရုံးသားများသည် ဆန်စက်သို့ မကြာခဏ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြသည်။

မနွေးဝယ်သည် ရုံးသားများ၏အော်ဒါအရ ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ထမင်းချက်ရလေသည်။ စက်ထဲ၌ စားစရာသောက်စရာ များ လိုလေသေးမရှိအောင် စုံစုံလင်လင် အသင့်ပြင်ဆင်ထားရသည်။

စက်ထဲသို့ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြသော အရာရှိတို့သည် သူတို့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများပါ ခေါ်ခဲ့ကာ၊ စက်ထဲ၌ နေ ကုန်နေခန်းပျော်ကြ၏။ စားလိုက်ကြ၊ သောက်လိုက်ကြ၊ တီးကြမှုတ်ကြ၊ ဖဲကစားကြ.....။

မနွေးဝယ်မှာ မျက်နှာကလေးချိုထားကာ စက်ပိုင်ရှင်ပီပီ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ကလေး ဧည့်ဝတ်ယူငှာလုပ်ရလေ၏။ စက်ထဲသို့ ပျော်ပွဲစားတစ်ခါထွက်ကြလျှင်ငွေနှစ်ရာလောက်ချောသွားခြင်းကြောင့် ရင်ထဲ၌ နံ့ချိချိဖြစ်နေလေသည်။ သည်ကြားထဲ “ဘယ့်နှယ် ရှိစ”ဟူသော ဦးနောင်၏မျက်လုံးကြီးသည် အားလုံးထက် အခံရအခက်ဆုံးဖြစ်နေသည်။

စက်မှဆန်ကြိတ်ပြီး ရှင်းတမ်းစာရင်းလုပ်လျှင် ငွေကုန်ကြေးကျများတာတွေ ပေါ်ကုန်မှာကြောင့် ရင်လေးလေးဖြင့်ကြိုး စားပြီး ရွှင်ရွှင်ပြုံးပြုံး ဧည့်ခံခဲ့ရသည်။ မနွေးဝယ်သည်မိမိလာမှ အပိုဆာဒါကုန်ကျနေသော ပျော်ပွဲစားစရိတ်များအတွက် ဆူ တော့မှဘဲ တွေးတောရင်း ရင်ပူလာလေသည်။

ရင်ထဲကပူ၊ နေကပူ၊ ဖုတ်ကပူ၊ လမ်းကကြမ်း ကားဘီးသည်ချိုင့်ထဲသို့ ထိုးကျသွားလေသည်။ မနွေးဝယ်သည်အံ့ကြိတ် လျက် မျက်လုံးမှတ်လိုက်ကာ ဇက်ကလေးပုဝင်သွားလေသည်။ ပြင်းထန်စွာဆောင့်လိုက်သောကြောင့် မျက်စေ့မျက်နှာပျက်အောင် အောင့်သွားလေ၏။

မနွေးဝယ်နှင့်အတူပါလာသော ဒေါ်အေးထိုင်သည် ချိုင့်ကြီးထဲသို့ ဘီးကျသွားသည်နှင့် “အမယ်လေးတော့....မြတ်စွာ ဘုရား”ဟု အော်လိုက်သည်။ ကားရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်တက်သွားသော လော်လီကားကြီးတစ်စီးသည် ၊ နောက်ကားထဲသို့ဖုတ်များ ဆုပ်ပက် ကျီစယ်သွားသည်။ မနွေးဝယ်သည်ခေါင်းပါ်အုပ်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပုဝါစကိုဆွဲ၍ ကပျာကယာနှာခေါင်းပိတ်လိုက် သည်။ အလာတုန်းက နှာခေါင်းပိတ်ခဲ့ရသော ဧရာဝတီမီးသင်္ဘောကို သွားအမှတ်ရလေသည်။ ဧရာဝတီသင်္ဘောစီးခဲ့စဉ်က အခန်းထဲဝင်ကာ အိမ်သာတံခါးဖွင့်သည့်ရဲသားများနှင့် တလမ်းလုံးအဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခုကားလမ်းတွင် ဘတ်စ်ကားထဲ ရဲသားမပါ၍ စိတ်အားငယ်နေရသည်။ စက်ပိုင်မှန်းသိ၍ လူပြန်ပေးဆွဲမှာကြောက်ကြောက်ဖြင့် ကားရပ်တိုင်း တထိတ်ထိတ်ရန်နေရ ၏။

စက်၌ ဆန်ကြိတ်ပြီးသွား၍ တောစက်ကမြို့အပ်ရန် စက်မှစာရေးက ဆန်ကြိတ်ပြီးကြောင်းပေးလိုက်သော စာရင်းနှင့် ဆန်နမူနာများပါ စက်ကယူလာခဲ့သည်။ ဆန်နမူနာနှင့်သည်စာရင်းကို ဆန်ရုံးအင်စပက်တော်ထံသို့ တင်ပြကာ ဂိုဒေါင်နေရာ တောင်းရလိမ့်မည်။

ဦးနောင်သည် မနွေးဝယ်အား ဆန်အင်စပက်တော်ကို ငွေတစ်ရာ ပေးလိုက်ရန် အထပ်ထပ်မှာလိုက်သည်။

မနွေးဝယ်သည် ဆန်အင်စပက်တော်အား ငွေတစ်ရာခန့်ပေးရန်အတွက် လက်တွန့်နေသည်။ အကုန်အကျများလွန်းအား ကြီးနေ၍ ဘွဲ့နဲ့ရှိရှိ ငါးဆယ်ထက်ပိုမပေးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကားသည်မြို့ထဲရောက်၍ ဈေးဆိပ်၌ ဆင်းကြသည်။ ဆန်အင်စပက်တော်သည် ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့်ဖြစ်လာသော မနွေး ဝယ်အား “စက်ထဲကလာသလား”ဟု ဆီးမေးလိုက်သည်။ မနွေးဝယ်သည် ဆန်စက်ထဲသို့ ပျော်ပွဲစားထွက်လာကြသော ရုံးသား များအား မည်သူမည်ဝါမိတ်ဆက်ပြီးဖြစ်၏။ ဆန်အင်စပက်တော်လည်း ဆန်ရုံး၌ အရေးကြီးသူမှန်းသိ၍ မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ရ လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့....ဆန်စက်ကလာပါတယ်၊ ဆန်ကြိတ်ပြီးလို့ နမူနာနှင့်စာရင်းကို အင်စပက်တော်မင်းဆီ ယူလာပါတယ်...၊ ကျမ ကိုဂိုဒေါင်နေရာ မြန်မြန်ပေးပါ အင်စပက်တော်မင်းရယ်....”

ဆန်အင်စပက်တော်သည်ပြီးလိုက်၏။ လက်မလောက်အပြားရှိမည့် ရွှေလက်ပတ်ကြိုးမှနာရီကို ဟန်ပါပါဖြင့်မြှောက် ကြည့်လိုက်၏။

“ဒီနေ့တော့ ဒီစာရင်းအတွက်မမှီဘူး ထင်တယ်....”

မနွေးဝယ်သည် ငွေငါးဆယ်ထုတ်ကာ စာပွဲခုံပေါ်က စာရွက်အောက်သို့ ထိုးလိုက်ပြီး “အင်စပက်တော်မင်းအတွက် ငါး ဆယ်”ဟု ပြောလိုက်သည်။

အင်စပက်တော်၏မျက်နှာသည် ဖျန်းကနဲပူရိုန်းသွား၏။ ခါတိုင်းသူဌေးကိုယ်စားလှယ်ဦးနောင်က ငွေတရာအမြဲပေးခဲ့ လျက် ယခုစက်ပိုင်ကိုယ်တိုင်က ငွေငါးဆယ်လျော့ဖြတ် ပေးနေသည့်အတွက်၊ မကြေမချမ်းဖြစ်သွားပြီး ဖောင်းကနဲဒေါက်န သွားသည်။

“ဒီမှာ အမကြီးရဲ့....ဂိုဒေါင်နေရာက အခက်အခဲရှိနေတယ်၊ ခုနကဘဲ ဓနသိဒ္ဓိဆန်စက်က လာသွားပြီ”

ဆန်အင်စပက်တော်မင်းသည် ပြောပြီးရယ်လိုက်၏။ သူ၏ ညိုပုပ်သွားသောမျက်နှာနှင့် မခိုးမခန့်ရယ်သံကြောင့် မနွေး ဝယ်သည်နောက်ထပ်ငါးဆယ်ကျပ် မထုတ်ချင်ထုတ်ချင်ဖြင့် ထုတ်ရလေ၏။

“အမကြီး ကျွန်တော်က ဦးနောင်ကို အမြဲဘဲ ‘ပ’စား ပေးလာခဲ့ရတယ်၊ စက်ပိုင်ကိုယ်တိုင်မဟုတ်တာကလည်းတကြောင်း၊ အဖိုးကြီးက နောက်မှ စက်ပိုင်ရှင်တွေကို ပြောပေးပါ့မယ်လို့ ပြောထားတဲ့အတွက်လဲ တကြောင်း၊ ကျွန်တော်သူများနဲ့တူ ဘယ်ခါ မှမယူခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဆိုတာ ဆန်နမူနာနဲ့ ဂိုဒေါင်တောင်းရင် အနည်းဆုံးငွေသုံးရာဘဲ....၊ စုံစမ်းကြည့်ပါအုံး၊ ဒါကသူဌေး တွေရဲသဒ္ဓါကြေးပါ”

မနွေးဝယ်သည်ငိုသွားလေ၏။ ဆန်အင်စပက်တော်သည် ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးကာ ခူးနဲ့လျက် မထုံတက်သေးလုပ်နေလေ၏။ မနွေးဝယ်မှာ ငွေတစ်ရာနှင့်ပြီးရမည့်ကိစ္စကို ငါးဆယ်လုပ်မိခြင်းကြောင့် သုံးဆတက်သွားသည့်အတွက် ရင်ထဲ၌ ခဲဆွဲသလိုလေး သွားလေသည်။

“ဦးနောင်အလုပ်များပြီး ဘယ်၍ဘယ်မျှပေးဖို့ မမှာလိုက်ပါဘူး၊ ကျမက ရမ်းပေးမိတာပါရှင်၊ မသိလို့ပါ....အင်စပက်တော် မင်းရယ်၊ တရာပေးနေကျဆိုလဲ တရာပေါ့....ကျမတောင်းပန်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့က လာဘ်ယူလာဘ်စား လုပ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အများနည်းတူပေးကြတာကို အမကြီးသိအောင်ပြေပြ တာပါ၊ စေတနာရှိရင်လဲ အများပေးသလိုပေးပါ....၊ နို့မို့ရင်လဲနေပါစေဗျာ....မပေးပါနဲ့၊ ဂိုဒေါင်နေရာရတော့ အကြောင်းကြား လိုက်ပါ့မယ်”

ဆန်အင်စပက်တော်သည် စကားရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေရန် အလိုမရှိသည့်ဟန်ဖြင့် ဖောင်တိန်ကိုကောက်ကိုင် လိုက်သည်။ သူရဲနေကျငွေတရာကို ဖြတ်တောက်ပေးသည့်အတွက်အကြောင်းပြလိုက်အုံးမှဘဲဟု မျက်နှာထားတင်းထားလေ၏။

မနွေးဝယ်သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ဒေါ်အေးထိုင်ဘက်သို့ မျက်လုံးစွေကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်အေးထိုင်သည် မျက်နှာညို ညိုနှင့် မယောင်မလည် လက်နှစ်ချောင်းပူးပြလိုက်သည်။ မနွေးဝယ်သည် ပင့်သက်ချလေ၏။

မနွေးဝယ်မှာစောစောက ဘတ်စ်စကားဆောင့်သည်ထက် ပိုအောင့်သွားလေ၏။ ငွေနှစ်ရာများလွန်း၍ တရာငါးဆယ်ကျပ် ယူရန်ဆစ်ချင်သေးသည်။ တရာငါးဆယ်ဆစ်လျှင် ကပ်သီးကပ်သပ် လုပ်နေပြန်ပြီလားဟု သုံးရာမလျော့ဘဲ တင်းခံနေမှာစိုးရ သည်။ မနွေးဝယ်သည် ဆန်အင်စပက်တော်မင်း၏ ညိုပုပ်နေသော မျက်နှာကြီးကို တစ်မိမ့်မိမ့်ကြည့်မိသည်။

မိရိုးဖလာ

နတ်ကိုးရတာထက်ဆိုးပါကလားဟု

တွေးမိ၏။

အတိမ်းအစောင်းမခံဝံ့ခြင်းကြောင့်ငွေနှစ်ရာတင်မြှောက်ပသရန် မျက်စေ့မှိတ်ရလေ၏။

“ကဲပါ....အင်စပက်တော်မင်းရယ်၊ ဂိုဒေါင်နေရာရဘို့ အရေးကြီးပါတယ်၊ ဦးနှောင်ပေးနေကျထက်ပိုပေးရမယ်ဆိုရင်လဲ ကျမ နှစ်ရာ ပေးပါ့မယ်၊ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့နော်....၊ ကျမကရောက်စဆိုတော့ အလုပ်သိပ်နားမလည်သေးဘူး၊ ဂိုဒေါင် နေရာရဘို့သာ မြန်မြန်စီစဉ်ပေးပါရှင်....”

မနွေးဝယ်သည်ဆန်ရုံးကပြန်၍ အိမ်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ရင်နှင်မဆံ့အောင်မျိုလာခဲ့ရသောအလုံးကြီးကို အံထုတ်လိုက် လေ၏။ မိမိလာ၍လုပ်ကိုင်သည့်အတွက် ဘယ်ဘက်ကမှ မသက်သာသည့်အတွက်ကြောင့် ဒေါပိပ္ပလာသည်။

“နောက် သူတို့ကို ပူဇော်ပသဘို့ ဘာတွေကျန်သေးလဲ အကြီးရဲ့....ပြောစမ်းပါအုံး၊ တကတဲမှဘဲရှင်....လွန်လွန်းတယ်”

ဒေါ်အေးထိုင်သည် ဒေါ်ဖောင်းလာသော မနွေးဝယ်ကိုကြည့်ကာ ခရီးရောက်မဆိုက်တော်တော်နှင့်မပြောချင်၊ အေးအေး ထိုင်ပြီးမှ ခပ်ဖြေးဖြေးပြောလေသည်။

“ကျန်သေးတယ်တူမရဲ့....ဂိုဒေါင်နေရာရရင် ဆန်အိတ်တွေ စက်ကယူလာတော့ ဂိုဒေါင်စာရေးကို ခါတိုင်းတော့ငါးဆယ် ပေးရတာဘဲ၊ ဂိုဒေါင်ထဲသွင်းဖို့ အလုပ်သမားထမ်းတဲ့ဆန်အိတ်တွေကို ပခုံးပေါ်မှာဘဲ တအိတ်ချင်း ဆန်ထိုးတန်နဲ့ စကောခံပြီး ထိုးချတာဘဲ၊ အမကြိုက်ရင်ပယ်ပေါ့၊ ထိုးဖောက်လို့ကျလာတဲ့ ဆန်တွေကိုကောနဲ့ခံတာဟာ တအိတ်ကို နို့ဆီဘူးတဝက်ထားပါ၊ အိတ်ပေါင်းတထောင်ကျော်ကျော်က ကျတဲ့ဆန်သူယူပြီး ရောင်းစားတာဘဲ....”

“ဂိုဒေါင်နေရာရပြီဟာဘဲ....သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ငါးဆယ်ပေးရမှာလဲ”

“ဘယ်လောက်လက်ခံရရှိကြောင်းပေးတဲ့စာရင်း ဘီလ်မကြံကြာအောင်ပေးရတာ၊ ဒီလိုဘဲ စက်ပိုင်ရှင်တိုင်းပေးကြရတယ်၊ တနေ့က ကိုနှောင်ကို ခင်ဗျားစက်ပိုင်ကိုပြောလိုက်၊ ငါးဆယ်မယူဘူးလို့ ဆိုလိုက်သတဲ့”

ဒေါ်အေးထိုင်သည်ပြောပြီး သက်မကြီးချလျက် “ဟင်း....ခေတ်ကြီးကိုက သူစားငါစားဘဲ”ဟု သံဝေဂအသံမျိုးဖြင့် ညည်း နေသည်။

“ဒါဘဲလားအကြီးရဲ့....ဒါအပြီးဘဲလား”

ဒေါ်အေးထိုင်သည် နီမြန်းနေသော မနွေးဝယ်၏မျက်နှာကိုကြည့်လျက် ‘စိတ်တိုရန်ကော’ဟု အောက်မေ့မိ၏။ ရှေ့ဆက် ပြောရန်များကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရသည်။ စဉ်းစားနေတုန်း မနွေးဝယ်က ထပ်အော်မေးပြန်သည်။

“ဘယ်ပြီးအုံးမလဲ....အဝယ်၊ သူ့ဆီက ဘီလ်ရတော့မှ ဆန်ရုံးယူလာပြီးတင်ရတယ်၊ တင်းပေါင်း၊ ပေါင်ပေါင်း၊ အရော တွက်ဘယ်လောက်ကျတယ်ဆိုတာ စာရင်းပြန်တွက်ချက်ပြီး ကျသင့်ငွေ ဘီလ်လုပ်ပေးတဲ့စာရေးကို နှစ်ဆယ်-အစိတ်ပေးရတယ်၊ အဲဒီ ဘီလ်ရတော့မှ ငွေထုတ်ပေးဘို့ ဝန်ထောက်လက်မှတ်ထိုးပြီးတော့ချက်လက်မှတ်ထုတ်ပေးတယ်....၊ ချက်လက်မှတ်ထုတ် ပေးတဲ့ စာရေးလဲ ငွေတဆယ်-ဆယ့်ငါးကျပ် အောက်တန်းပေးရတယ်”

မနွေးဝယ်သည်ဆိုင်ရာဆိုင်ရာအရာရှိကြီးကြီးငယ်ငယ်ကို ပသရသောကြေးကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ဖြစ်တော့မှ ဦးနှောင်အ ပေါ်၌ ယုံမှားသံသယများ ကင်းသွားလေသည်။ ဦးနှောင်လုပ်နေတာက သက်သာသေးတော့ဟု တွေးတောမိကာ အကုန်အကျပို များ၍ မျက်နှာကောင်းမရဘဲ ဆူပွက်တော့မည့် အဖွားမျက်နှာကို တရေးရေး မြင်ယောင်နေလေသည်။

“အဝယ်လာလုပ်ကာမှ ပိုဆိုးပါတယ်အကြီးရယ်....”ဟုလေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်အေးထိုင်သည် မနွေး ဝယ်၏လေသံ ပျော့လာတော့မှ နှုတ်လျှာသွက်လာလေသည်။

“အဝယ်လာလုပ်တာအလုပ်တော့နားလည်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အကုန်အကျများတာ အဘိုးကြီးလဲ စိတ်မကောင်းဘူး၊ တနေ့ ကဘဲ ဆန်ရုံးကလုတစ်ယောက် အဘိုးကြီးနဲ့သွားတွေ့တယ်၊ အစိုးရက စက်ထဲမှာထားတဲ့ သူတို့ပိုင် ဖွဲ့အိတ်၊ ဆန်ကွဲအိတ်တွေ အတွက် ဂိုဒေါင်နေရာခ အိတ်နှုန်း စက်ပိုင်ကိုပြန်ပေးတော့၊ တနှစ်လုံးအတွက် စုစုပေါင်းကျသင့်ငွေ ကိုးရာဆိုလားဘဲ၊ စာရေးကို ဘီလ်စာရင်း လုပ်ခိုင်းတာ သုံးလလောက်ရှိပြီ၊ မပြီးနိုင်ဘူး၊ အဲဒီငွေကိုးရာထဲက သူ့ကို သုံးရာပေးဘို့ စက်ပိုင်ပြောပေးပါသွားပြော လို့ အဘိုးကြီးနဲ့စကားများကြသေးတယ်”

မနွေးဝယ်သည် ယခုခေတ်စီးပွားရှာစားဖို့ရာ သူ့စိတ်နဲ့ မဖြစ်ဘူး တွက်မိ၏။ ဆန်စက်ကြီးပိုင်ကာ ငွေလုံးငွေရင်းကိုင် လျက် အလုပ်လုပ်မေသောစက်ပိုင်ကြီးက ၁၂၆ ကျပ် ရသော စက်ထဲက အမ်စီစာရေးကလေး၏ ခြေသလုံးဖက်၍ စီးပွားရှာရမှုကို မနှစ်မြို့ဘဲ ထမင်းကို ဆားနှင့်သာ ဖြူးစားလိုက်ချင်တော့သည်။

“ချက်လက်မှတ်ရပြန်တော့လည်း မပြီးသေးဘူး၊ ငွေတိုက်မှာသွားထုတ်ရင် အစွန်းတွက် အစိတ်သုံးဆယ်များ ဘယ်တော့ မှ မရဘူးမှတ်ထား၊ အဲဟိုငွေတိုက်က ဖြတ်ယူလိုက်ကြတာဘဲ....”

မနွေးဝယ်မှာ စကားပြောချင်စိတ်ကုန်ခမ်းသွားလေ၏။ ငွေတိုက်၌ သွားထုတ်သောငွေကို အစိုးရက အလကားပေးတယ် မှတ်လို့ ဖြတ်ယူကြတာလား ဟု တွေးနေလေ၏။

“ဟို တပတ်ဆန်ကြိတ်တုန်းက ကုတ်အင်္ကျီချုပ်ပေးရတဲ့ကုလားဟာ ပထမအစက ငါးကျပ်လောက်နဲ့ပြီးနေတာ၊ နောက် တော့မရပါဘူး၊ ကုတ်အင်္ကျီချုပ်ပေးဘို့ အတင်းပူတော့တာပါဘဲ၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ပို့လိုက်တဲ့စာရင်းမှာ ကုတ်အင်္ကျီဘိုး ၄၅- ကျပ် ပါသွားတာ....”

“သူကဘယ်လိုများ စားသာလို့ တောင်းတာလဲ....” ဟု မနွေးဝယ်က မေးကြည့်သည်။

“ဂိုဒေါင်သိမ်းပြီးကြောင်းဆန်နမူနာ ဝန်ထောက်တင်ပြရတဲ့ကုလားပေါ့....သူလဲအရေးပါတာဘဲ”

မနွေးဝယ်သည် ဆန်များကို ဂိုဒေါင်ထဲအရောက် ရှေ့ရှောက်၍ စခန်းသွားရအုံးမည့် လုပ်ငန်းစဉ်ကြီးကိုတွေးကာ စိတ်မောနေစဉ် အိမ်ရှေ့ဘိနပ်ချွတ်သို့ သူငယ်လေးတယောက်ရောက်လာသည်။

“ဘာကိစ္စလဲဟော့ ....”ဟု ဒေါ်အေးထိုင်က လှမ်းမေးကာ မနွေးဝယ်အား မျက်စပစ်၍ မဲ့ပြလိုက်သည်။

“ဆန်ရုံးက ကိုသောင်းတင်လွှတ်လိုက်တယ်....၊ နက်ဖြန်ည ရွှေမန်းတင်မောင်ပွဲအတွက် ဖျာဆယ်ချပ်ဝယ်ပေးပါတဲ့”

ဒေါ်အေးထိုင်သည် မနွေးဝယ်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်လိုက်သည်။ မနွေးဝယ်သည် မကြားချင်မသိချင်သဖြင့် ကျောခိုင်းကာ မီးဖိုဘက် ထွက်သွားလေ၏။

“အကြီးတို့.ရော....မကြည့်ကြဘူးလား”

“မင်းတို့ဆန်ရုံးကို ကြည်ဖို့ပြရတော့မှ တို့.ကဘယ်မှာကြည့်ရတော့မလဲကွဲ့၊ တို့.ကြည့်ဘို့အတွက် မင်းတို့ဘဲကြည့်တော်မူကြပါ”

သူငယ်လေးသည် မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ပြောနေသော ဒေါ်အေးထိုင်နှင့် ကြာရှည်မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရအောင် ရယ်မောကာပြေးဆင်းသွားသည်။

(၄)

ဧရာဝတီမီးသင်္ဘောသည် နောက်ဆုံးဥဩဆွဲလိုက်သည်။ သင်္ဘောသည်ဆိပ်ကမ်းနှင့်ခွာလိုက်၏။ နံနက်ဝေလီဝေလင်း နှင်းဖြူမကွဲတကွဲတွင် ဆိပ်ခံပေါ်မှ ဦးနောင်၏မျက်နှာကို ပီပီသသမမြင်ရတော့ပေ။

မနွေးဝယ်သည်သင်္ဘောပဲ့မှရပ်၍ မြို့ကိုလှမ်း၍ ကြည့်မိသည်။ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်း၌ အကာအရံမရှိ၍ လေသည်တဟူးဟူးတိုက်နေ၏။ မြူနှင်းတွေကြားထဲ၌ ဖိုင်းနေသောမြို့ကိုကြည့်ကာ မနွေးဝယ်သည် သက်ပြင်းကို ချလေသည်။

ဈေးကွက်ဘက်မှ ဆန်ရုံးကို မှန်းဆ၍ ကြည့်လေ၏။ ဆန်ရုံးမှ အရာရှိကြီးငယ်တို့၏မျက်နှာများပေါ်လာကာ ရင်ထဲတွင်လောင်လာလေသည်။ ဆိုင်ရာ အရာရှိတို့ဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ရသော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးသည် အိပ်မက်လို တရေးရေးပေါ်နေသည်။

မနွေးဝယ်သည် ရပ်နေရာမှ ရင်ထဲ၌တင်းကျပ်လာ၍ ဖျာပေါ်၌ အသာကလေးထိုင်ချလိုက်သည်။ သင်္ဘောဦးခန်းမှာ မိလ္လာစော်နံလွန်း၍ ပဲပိုင်းဘက်၌ အသိမိန်းမကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေသောဖျာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လေသည်။ အသက် ၅၀-ခန့်ရှိသော မိန်းမကြီးမှာ အညာစောင်ကလေးလွှမ်းခြုံလျက် ကွေးအိပ်နေလေ၏။

မနွေးဝယ်သည် သင်္ဘောပေါ်ရှိ ခရီးသည်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လူများပြည့်ကျပ်လျက် ခြေချစရာပင်နေရာ မရှိချေ။ ဦးဘက်မှမိလ္လာနံ့ ကင်းဝေးသော်လည်း သင်္ဘောအောက်ထပ်၌ တင်ဆောင်လာသော ကြက်ခြင်းတွေထဲမှကြက်နံ့နှင့် ရေစည်ပိုင်းထဲမှ ငါးညှီနံ့များသည်လေသင့်လျှင် တချက်တချက် အပါသို့ စူးစူးဝါးဝါး လွင့်တက်လာသည်။

ခရီးသည်တို့၏စကားသံမှာ သင်္ဘောထဲတွင် လုံးညံ့နေလေသည်။

မနွေးဝယ်သည် အသံဗလံများ၊ အနံ့အသက်များဖြင့် ငြီးစိစိဖြစ်ကာ နှမ်းဟိုက်လာလေသည်။ ညကလည်းတညလုံးအိပ်မပျော်ခဲ့၊ တော်တော်ကလေးညညနက်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အဖွားကတတွတ်တွတ်ဆူပွက်နေသည်ဟု အိပ်မက်များပင် မက်ခဲ့လေ၏။

“အဝယ်....လဲ့လိုက်ပါအုံးလား....”

ဖျာပေါ်၌ ကွေးနေသောအဒေါ်ကြီးသည် လက်ထောက်၍ ထထိုင်လိုက်ကာ ပြေကျသောသူ့ဆံပင်များကို ပတ်ရင်းလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မအိပ်ချင်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရယ်....ကြက်နံ့က အားကြီးခေါင်းအုံတာဘဲ”

“ဒီလမ်းကသင်္ဘောစီးရင် ဒီအနံ့တော့နံ့စမြဲဘဲ၊ ဦးခန်းထဲမှာမှ မနံ့မှာ....”

“ဦးခန်းထဲက အနံ့ကသာဆိုးသေးတယ်၊ မစင်နဲ့ဒေါ်ဒေါ်....အဝယ် လာတုန်းကဦးခန်းစီးလာတယ်....၊ နံလိုက်တာမပြောပါနဲ့တော့”

အဒေါ်ကြီးသည်စောင်ခြုံကိုခွာကာ ခြင်းတောင်းထဲမှ ဆေးလိပ်ကိုကုန်းနှိုက်လျက် မီးခြစ်ခြစ်ညှိပြီး “အဝယ်အလုပ်လာလုပ်တာ နေရာကျရဲ့လား”ဟု မေးလိုက်သည်။ မနွေးဝယ်သည် မီးခိုးများကြားမှ အဒေါ်ကြီး၏ အိပ်ချင်မပြေသေးသော မျက်နှာကို ခပ်စင်းစင်းကြည့်နေလျက် ခေါင်းခါပြလေသည်။

“စက်ပိုင်တွေ အခုခေတ်မှာ တော်တော်ပွကြတယ်၊ တချို့များရှိရင်းစွဲ ဆန်စက်တလုံးက နောက်တလုံးတောင်ထပ်တည် နိုင်ကြသေးတယ်....”

“အခုခေတ်စီးပွားရှာရတာ အမှုထမ်း အရာထမ်းတွေနဲ့ ပင်းပြီးလယ်နိုင်မှပွတာပါ၊ အဝယ်တို့လို ရိုးရိုးသားသား မိန်းမ သားရှာတာမျိုးတော့ မပွပါဘူးဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ အဝယ်တော့အခုခေတ်မှာစီးပွားရှာချင်တဲ့စိတ်ကို တစက်မှမရှိတော့ဘူး”

မနွေးဝယ်သည် ပြောပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းကလေးကို တင်းကြပ်စွာစိမ့်လျက် ရင်ထဲဝယ်ပင့်သက်ကို မျှင်းချနေလေသည်။

“အလို....ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့က ဒေါ်ကြင်မွေးကြီး ရန်ကုန်ပြောင်းသွားမှ စီးပွားရေးဘက်မှာ အတော်မျက်လုံးပွင့် တယ်လို့ စုပြောနေကြသေးတယ်၊ ဘယ်တုန်းကမှ သူနဲ့မခွဲတဲ့မြေးတောင်၊ ရေခြားမြေခြား အလုပ်လုပ်ခိုင်းနေပြီလို့ ပြောနေကြ သေးတယ်”

မနွေးဝယ်သည်အိပ်ပျော်နေတုန်း ဖြုန်းကန်လာနိုး၍ လန့်သွားသလိုပင် ဆတ်ကန် ကိုယ်ကလေးလှုပ်ခါသွားလေသည်။

“အဖွားက လွတ်တာမဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ အမေဖုံလာလို့ အတင်းနားပူခိုင်းပြီး အဝယ့်ဘာသာအဝယ် လာလုပ် ကြည့်တာပါ၊ အဝယ့်ကိုအိမ်ကမလွှတ်ချင်ဘူး၊ အဘရှာပေးတာဘဲ အေးအေးဆေးဆေး စားနေချင်တာ....အမေဖုံက မရမကပြော ပေးလို့ မလွှတ်ချင်လွှတ်ချင်နဲ့ လွှတ်လိုက်တာ....”

“ဪ....ဟုတ်လား”

မနွေးဝယ်၏မျက်နှာကလေးသည် ညှိုးငယ်သွားလေသည်။

“လွတ်ချင်လဲလွတ်ကြည့် ပိုဘဲကောင်းလာမလား၊ ပိုဘဲဆိုးလာမလား ကြည့်ကြသေးတာပေါ့” ဟု အဖွားထံမှ နောက်ဆုံး ကြိမ်းမောင်းပြောလိုက်သောစကားကို နားထဲတွင် ကြားယောင်လျက် ခေါင်းခဲလာပြန်လေ၏။

“အဝယ်တော့ အိမ်ရောက်ရင် အဖွားဆူတော့မှာဘဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ ပြန်မလွှတ်တော့မှာ သေချာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်းကွယ်”

“စက်ကကြိတ်ပြီးသွင်းလိုက်တဲ့ ဆန်တွေကို ရန်ကုန်မြစ်ထဲမှာ နိုင်ငံခြားဆန်ဝယ်တဲ့သင်္ဘောကြီးက ပယ်ချလိုက်လို့ ဆန်ကုန်သည်တွေရောရမယ့်အထဲမှာ အဝယ်တို့ ဆန်တွေပါ-ပါတယ်....၊ အဲဒါ အဖွားကို သွားပြောပြရအုံးမှာ”

“ဟင်....ဘယ်လိုကြောင့်လဲ....၊ အစိုးရက ဆန်သိမ်းတုန်းက စစ်ဆေးမယူဘူးလား”

အဒေါ်ကြီးမှာ မျက်စေ့မျက်နှာပျက်လျက်၊ မျက်နှာ၌ သွေးမရှိဘဲ ဖြူဖျော့နေသော မနွေးဝယ်ကို ငေးကြည့်မေးနေသည်။

“ပြောတောင်မပြောချင်ပါဘူး အဒေါ်ရယ်....၊ စက်ထဲမှာကြိတ်နေကတည်းက ကျလာတဲ့ဆန်တွေကို သူတို့စာရေးကိုယ် တိုင်စောင့်ထိုင်ပြီးကြည့်နေတာ၊ အောက်တန်းမီအောင် သူတို့အကြိုက် အဖြူဆိုအဖြူ၊ အညိုဆိုအညိုကြိတ်ပေးရတာ၊ စက်ကြိတ် ပြီးကားပေါ်တင်တော့လည်း တအိတ်ချင်း လာစစ်ကြည့်လိုက်သေးတယ်၊ မြို့က ဂိုဒေါင်ရောက်တော့လည်း မအပ်ခင် မသွင်းခင် တအိတ်ချင်း စစ်လိုက်တာမှ တအိတ်ပြီးတအိတ် ဆန်ထိုးတန်နဲ့ ဖောက်ကြည့်စစ်တာ....၊ သူတို့ကျေနပ်လို့ လက်ခံပြီးပိုက်ဆံရှင်း ပေးပြီးမှ အခုသင်္ဘောကြီးက မတင်လို့ ပယ်ချမှ ရော်ကြရမှာ၊ တဆင့်ပြီးတဆင့် နမူနာတွေစစ်ဆေးပြီးမှ အခုလိုရော်ရမယ် ဆို တော့အဒေါ်ဘဲ စဉ်းစားကြည့်တော့....၊ မကြိုက်ရင်စောစောထဲက ပယ်ရမယ်၊ ဆန်ရုံးက စစ်ဆေးတဲ့လူတွေကို လခပေးထားတာ ပို မနေဘူးလား....”

အဒေါ်ကြီးသည်ခေါင်းကို ညိတ်ကာညိတ်ကာ နားထောင်ရင်း “အဝယ်တို့ဆန်မှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”ဟု ဖြတ်မေး လိုက်သည်။

“ဆန်အိတ်တွေမှာ စက်ကတံဆိပ်နံပါတ်ရိုက်ထားတော့ ဘယ်စက်ကဆိုတာ ချက်ချင်းသိတာပေါ့ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ အဲဒီဆန် တွေကို သွင်းတဲ့ဈေးမပေးတော့ဘဲ၊ အညှစ်စားဈေးနှုန်းဖြတ်ပြီး ပိုတာတွေပြန်ရော်ရမှာ....”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း မကိုက်ဘူးပေါ့....”

မနွေးဝယ်သည်မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ကာ “မကိုက်တာတော့....မပြောပါနဲ့တော့ အဒေါ်ရယ်၊ ဆန်ကြိတ်နေတုန်း သွင်းတဲ့ အပ်တဲ့အထိ သောက်သောက်လဲပေးရတာကတမျိုး၊ ဂိုဒေါင်သွင်းပြီးမြစ်ထဲရောက်တော့လည်း ဟော....အခုရော်ရအုံးမှာက တမျိုး၊ စီးပွားရေးရှာစားတာများ နည်းနည်းမှ မကောင်းပါဘူး”ဟု ဆိုလေ၏။

“ဒီလိုပေါ့ကွယ်....ကုန်သည်ဆိုတာ ဖောင်းလိုက်ပိန်လိုက်ပေါ့”

ဆန်စက်မှသွင်းလိုက်သော ဆန်အိတ် ၁၂၀၀ မှာ စီ-ဘီပေါ်၌ ပါနေကာ အပယ်စာရင်းထဲဝင်နေ၏။ မနွေးဝယ်မှာ အဖွားအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ အရော်အစားပေးဖို့ ငွေတောင်းရမည့်အတွက် ရန်ကုန်သို့ကိုယ်တိုင် အမြန်လိုက်ခဲ့ရ သည်။ ဦးနောင်ပေါ်၌ သံသယရှိ၍ အလုပ်ဆင်းကာမှ မျက်နှာကောင်းမရ။ မျက်စေ့မျက်နှာ မလှဖြင့် ပြည်တော်ပြန်ခဲ့ရသည်။

မနွေးဝယ်သည် မောမောဖြင့်ဖျာပေါ်၌ ခွေလှဲလိုက်လေသည်။ အဒေါ်ကြီးက သူ့ကိုယ်ကခွာထားသော စောင်ကို မနွေးဝယ်ကိုယ်ပေါ်သို့တင်ပေးရင်း “ကဲ....အိပ်အုံး....အိပ်အုံး”ဟု ပြောကာ ဆင်းသွားလေသည်။

မနွေးဝယ်သည် မျက်လုံးများမှတ်လျက်ကွေးနေ၏။ ဆန်စက်ကြီးကို တရေးရေးဖြင့် မြင်ယောင်တုန်းပင်ရှိသေး၏။ စက်ထဲတွင်လည်နေသော စက်သံများလည်း တသဲ့သဲ့ကြားယောင်တုန်းပင်ရှိသေး၏။ ဆန်အင်စပက်တော်၏ ညှိပုပ်သွားသောမျက်နှာ၊ အစွန်းတွက် ဖြတ်ယူလိုက်သော ငွေတိုက်စာရေး၏ ပြောင်ချော်ချော်မျက်နှာထား၊ ကြိုးထုံးအကြီးကိုပြကာချောက်နေသော ဂိုဒေါင်ဒရဝမ်ကုလားတို့သည် ခွေကွေးနေသော မနွေးဝယ်အား ချောက်လှန့်ကျီစယ်လျက် ရှိကြလေသည်။ မနွေးဝယ်သည် တော်တော်နှင့်အိပ်မရ ၊ အတင်းမျက်စေ့စုံမှတ်ပြီးအိပ်တော့မှအိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ညကအိပ်ပျက်ပျက်ဖြင့်အိပ်လိုက်ရာ လမ်းခရီးဆိပ်ကမ်းများ၌ သဘောဝင်ဆိုက်မှန်း-ကပ်မှန်းပင်မသိ၊ တမနက်လုံး အိပ်မောကျနေလေသည်။ တွံ့တေးတူးမြောင်းထဲဝင်မှ အဒေါ်ကြီးက ပုတ်နှိုး၍ ကပျာကယာ ထရလေသည်။

မနွေးဝယ်သည် သဘောဘေး၌ ကာထားသောကာဗာပေါ်၌ လက်ထောက်လျက် အဝေးမှ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ကမ်းပါးရှိ တိုက်တာဂိုဒေါင် အဆောက်အဦကြီးများသည်နေရောက်အောက်ဝယ် ပြားဝပ်ငုံ့လျိုးလျက် နေကြသည်။ မြစ်ရေမှာ ခဲပုပ်ရေကဲ့သို့ မည်းညစ်နေသည်။ မားမတ်မိုးနေသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးမှာ နေခြည်ထဲတွင် ဝင်း၍ နေ၏။ ဇင်ယော်တို့သည် ပျံ့ဝဲကာကြုံကြလေသည်။ မြစ်လယ်၌ နိုင်ငံခြား သင်္ဘောကြီးတစ်စင်း ကျောက်ချ ဆိုက်ထားသည်။ သင်္ဘောကြီးနှင့် ကပ်လျက်ဆိုက်ထားသော စီး-ဘီ ဆန်တွဲများကို မြင်လိုက်ရသည်။

မနွေးဝယ်သည် အဝေးမှ စီး-ဘီ ဆန်တွဲများကို ငေးကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ၌ ရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

“ရော်ရချေသေးရဲ့”